

COO
BOO

Polibek

 pro

Annu

Stephanie Perkinsová

COO
BOO

Polibek

❧ pro ❧

Annu

Stephanie Perkinsová

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2012

Copyright © 2010 by Stephanie Perkins

Cover photography © 2010 by Michael Frost

ISBN 978-80-7447-124-7

Pro Jarroda, nejlepšího přítele a pravou lásku.

kapitola první

Jady je všechno, co vím o Francii: filmy s Belmondem, Amélie a Moulin Rouge. Eiffelovka a Vítězný oblouk, i když netuším, jaký mají vlastně smysl. Napoleon, Marie Antoinetta a spousta králů jménem Ludvík. Taky nevím, co udělali, ale myslím, že to nějak souvisí s Francouzskou revolucí, která nějak souvisí se svátkem Dobyetí Bastily. Muzeum umění se jmenuje Louvre a má tvar jako pyramida a bydlí v něm Mona Lisa společně se sochou ženy, který chybí paže. A na každém rohu jsou café nebo bistra, nebo jak jim říkají. A mimové. Jídlo je prej dobré a lidi tam pijou hodně vína a kouří hodně cigaret.

Slyšela jsem, že nemají rádi Američany a nelíbí se jim bílý tenisky.

Před pár měsíci mě můj otec zapsal do internátní školy. Jeho naznačený uvozovky doslova jiskřily po telefonní lince, když prohlásil pobyt v cizině za „dobrou studijní zkušenost“ a za „suvenýr, kterého si budu navždycky vážit“. To jo. Suvenýr. A kdybych zrovna nevyváděla, upozornila bych ho na nevhodný užití toho slova.

Od chvíle, co mi to oznámil, jsem zkusila křičet, žebrat, naléhat a plakat, ale nic ho nepřesvědčilo. Teď mám nový studentský vízum a pas, na kterých stojí: Anna Oliphantová, občanka Spojených států amerických. A teď tu jsem se svýma rodičema a vybaluju si věci v pokojíku menším, než je můj kufr, coby nejnovější posluchačka School of America v Paříži.

Ne že bych byla nevděčná. Vždyť je to Paříž! Město světél! Nejromantičtější město na světě! Imunní vůči tomu nejsem. To jen, že celá tahle věc s mezinárodní internátní školou je mnohem víc o něm než o mně. Hned od té doby, co se zaprodal a začal psát ubohý knihy, ze kterých se staly ještě ubožejší filmy, snaží se udělat dojem na svý hlavounský přátele v New Yorku tím, jak je kultivovaný a bohatý.

Můj otec není kultivovaný. Ale je bohatý.

Nebylo to vždycky takový. Když byli mí rodiče ještě svoji, byli jsme vyloženě nižší střední třída. To v době kolem rozvodu se všechny stopy slušnosti vytratily a jeho sen stát se novým velkým jižanským spisovatelem nahradila touha být prostě publikovaným autorem. Tak začal psát tyhlety romány zasazený do Zapadákov v Georgii o lidech se Správnýma Americkýma Hodnotama, kteří Se Zamilují a pak onemocní Smrtnou Chorobou a Zemřou.

Fakticky.

Mě to naprosto deprimuje, ale dámy to žerou. Milujou knihy máho otce a milujou jeho pletený svetry s copánkovým vzorem a milujou jeho vybělený úsměv a opálení dooranžova. A udělaly z něj autora bestsellerů a totální péro.

Podle dvou z jeho knih se natočily filmy, další tři jsou v produkci a odtud má skutečný peníze. Z Hollywoodu. A tyhle extra prachy a pseudo-prestíž nějak zakřivily jeho mozek tak, aby si myslel, že bych měla žít ve Francii. Celý rok. Sama. Nechápu, proč mě nemohl poslat do Austrálie nebo Irska nebo kam-

koli jinam, kde je angličtina rodným jazykem. Jediný francouzský slovo, který znám, je „oui“, což znamená „ano“, a teprve nedávno jsem se dozvěděla, že se píše o-u-i a ne u-i. Alespoň že ve škole se mluví anglicky. Byla založená pro americký snoby, kteří nechtějí být s vlastníma dětma. No vážně. Kdo pošle svý dítě do internátu? Je to jak v Bradavicích. Akorát že v těch mých nejsou hezcí čarodějíčkové ani kouzelná cukrátko ani lekce lítání.

Namísto toho tady tvrdnu s dalšíma devadesáti devíti studentama. Ve třídě posledního ročníku je nás celkem dvacet pět oproti šesti stovkám, který jsem měla doma v Atlantě. Mám stejny předměty, jako jsem měla na Clairemontský střední, až na to, že teď jsem zapsaná na francouzštinu pro začátečníky.

No jo. Francouzština pro začátečníky. Určitě s prvakama. Jsem fakt hvězda.

Máma říká, že se tý zahořklosti musím zbavit a to rychle, jenže ona nemusí opustit svou skvělou nejlepší kámošku Bridgette. Nebo svou skvělou práci v multikině na Royal Midtown 14. Nebo Tophu, skvělýho kluka z multikina na Royal Midtown 14.

A pořád nemůžu uvěřit tomu, že mě posílá pryč od brášky Seana, kterému je teprve sedm, takže je ještě moc malý na to, aby zůstával po škole sám doma. Beze mě ho nejspíš unese ten příšerný týpek dole v ulici, co má v oknech pověšený špinavý ručníky od Coca-Coly. Nebo Seany omylem sní něco s potravinářskou červení 17 a opuchne mu hrtan, a kdo ho pak odveze do nemocnice? Mohl by i umřít. A vsadím se, že mě nenechají přiletět na jeho pohřeb a budu ho muset navštívit na hřbitově sama až příští rok a táta určitě vybere nějakýho děsnýho žulovýho andílka, aby poletoval nad jeho hrobem.

A doufám, že ode mě neočekává, že se teď budu hlásit na univerzity do Ruska nebo Rumunska. Mým snem je studovat filmovou vědu v Kalifornii. Chci být filmová kritička číslo jed-

na ve Spojených státech. Jednou mě budou zvat na všechny festivaly a budu mít hlavní novinový sloupek a parádní televizní show a nechutně populární webové stránky.

Mám jen ty webové stránky, ale nejsou zas tak populární. Zatím.

Potřebuju jen trochu víc času, abych je mohla propracovat, to je celý.

„Anno, je čas.“

„Cože?“ Zvednu oči od skládání triček do dokonalých čtverců.

Máma na mě hledí a hraje si s přívěskem želvy na řetízku. Můj otec, vyšňořený v broskvovém triku s límečkem a v bílých jachtařských polobotkách, se upřeně dívá z okna intru. Je pozdě, ale přes ulici kráká nějaká ženská cosi operního.

Rodiče se musí vrátit do svých hotelových pokojů. Oba odlítají brzy ráno.

„Aha.“ Stisknu o něco pevněji tričko, co mám v rukou.

Táta odstoupí od okna a já s hrůzou zjišťuju, že má zvlhlý oči.

Při představě, že je můj táta – i když je to můj táta – na pokraji slz, se mi udělá knedlík v krku.

„Tak, dítě. Teď už jsi asi vážně velká holka.“

Tělo mám jak zamrzlý. Celou ztuhlou mě stiskne v medvědí náruči. Jeho objetí je až hrozivý.

„Dávej na sebe pozor. Dobře se uč a najdi si kamarády. A bacha na kapsáře,“ dodává. „Někdy pracují ve dvojici.“

Přikývnu mu do ramene a on mě pustí. A pak odejde.

Máma se ještě zdrží. „Zažiješ tu nádherný rok,“ řekne. „To vím určitě.“ Kousnu se do rtu, abych se netřásla, a ona mě strhne do náruči. Snažím se dýchat. Nádech. Napočítat do tří. Výdech. Pleť jí voní po grepovým tělovým krému.

„Zavolám ti hned, jak dorazím domů,“ řekne.

Domů. Atlanta už není můj domov.

„Mám tě ráda, Anno.“

Teď brečím. „Já tebe taky. Postarej se za mě o Seanyho.“

„Samozřejmě.“

„A o Kapitána Jacka,“ řeknu. „Dohlídni, aby ho Sean krmil a měnil mu podestýlku a doplňoval nádobu s vodou. A aby mu nedával moc granulí, protože po nich tloustne a pak se nemůže dostat ven ze svého iglú. Ať mu jich ale dává aspoň pár za den, protože potřebuje vitamín C, a když mu dám ty vitamínové kapky do vody, tak ji nepije...“

Máma se odtáhne a zastrčí mi odbarvený pramen za ucho.

„Mám tě ráda,“ řekne znovu.

A pak udělá něco, co ani po všem tom papírování a letenkách a prezentacích vůbec nečekám. Něco, co by se za rok, až půjdu na vysokou, stejně stalo a je jedno, kolik dní nebo měsíců nebo let jsem po tom dychtila, ve skutečnosti ještě nejsem připravená na to, že se to stane.

Moje máma odejde. Zůstanu sama.

kapitola druhá

Cítím, že se to blíží, ale nemůžu to zastavit.

PANIKA.

Opustili mě. Mí rodiče mě vážně opustili! VE FRANCII!

Paříž je zatím podivně tichá. Dokonce i operní pěvkyně to na noc zabalila. Nemůžu to pustit! Stěny jsou tu tenčí než leukoplast, takže jestli se rozbrečím, mí sousedi – mí noví spolužáci – všechno uslyší. Začíná mi být zle. Budu zvracet tu divnou lilkovou tapenádu, co jsem měla k večeři, a všichni to uslyší a nikdo mě nepozve, abych se s ním šla dívat, jak mimové utíkají z neviditelných krabic, nebo čím se tu lidi ve volným čase baví.

Vrhnou se k umyvadlu na sloupku, abych si vodou opláchla obličej, jenže ta vytryskne a postříká mi tričko. A teď už brečím hlasitěji, protože jsem si nevybalila ručníky a mokré oblečení mi připomíná ty hloupý vodní atrakce, na který mě tahali Bridgette s Mattem v Six Flags, kde má voda špatnou barvu a smrdí jako nátěr a obsahuje miliardu bilionů bakteriálních mikrobů. Panebože. Co když jsou v týhle vodě bakterie? Je vůbec francouzská voda z kohoutku pitná?

Ubohá. Jsem ubohá.

Kolik sedmnáctiletých by vraždilo, aby mohli odejít z domu? Mí sousedi žádný krize neprožívají. Za zdmi jejich pokojků nikdo nebrečí. Z postele popadnu tričko, abych se osušila, když vtom se objeví řešení. Můj polštář. Padám obličejem do zvukotěsný bariéry a bulím a bulím a bulím.

Někdo zaklepe na dveře.

Ne. To určitě není na moje dveře.

A znovu!

„Haló?“ zavolá nějaká holka z chodby. „Haló? Jsi v pohodě?“

Ne, nejsem v pohodě. BĚŽ PRYČ. Jenže zavolá zase a já musím slézt z postele a jít otevřít. Na druhý straně čeká blondýnka s dlouhýma, pevnýma kudrnama. Je vysoká a veliká, ale ne s nadváhou. Velká jako hráčka volejbalu. Ve světle haly se jí v nose zatřpytí něco jako diamantová náušnice.

„Jsi v pořádku?“ Má milý hlas. „Já jsem Meredith, bydlím hned vedle. To byli tví rodiče, co právě odešli?“

Moje oteklý oči signalizují souhlas.

„První noc jsem taky brečela.“ Nakloní hlavu, na chvíli se zamyslí a pak kývne.

„Tak pojď. *Chocolat chaud*.“

„Čokoládová show?“ Proč bych měla chtít vidět nějakou čokoládovou show? Má matka mě opustila a já se bojím vyjít z pokoje a...

„Ne,“ směje se. „*Chaud*. Horký. Horká čokoláda. Uvařím ji u sebe v pokoji.“

Aha.

Jdu za ní, ani nevím jak. Meredith mě zastaví rukou jako strážník na přechodu pro chodce. Na všech pěti prstech má prsteny.

„Nezapomeň si klíč. Dveře se za tebou automaticky zamknou.“

„Já vím.“ A vytáhnu si zpod trička řetízek, abych to dokázala. Navlíkla jsem si na něj klíč o tomhle víkendu během povinného orientačního semináře pro nové studenty, kde nám vylíčili, jak snadný je zůstat venku zamčený.

Vstoupíme do jejího pokoje. Zalapám po dechu. Má stejně nemožný rozměry jako ten můj, dva krát tři metry, se stejným mini psacím stolem, mini toaletním stolem, mini postelí, mini lednicí, mini umyvadlem a mini sprchou. (Žádný mini záchod, ty jsou společný na konci chodby.) Ale... na rozdíl od mojí sterilní klece je každičký milimetr stěny a stropu pokrytý plakáty a obrázky a zářivým balicím papírem a jasně barevnýma letáčkama popsanýma francouzsky.

„Jak dlouho už tady jsi?“ zeptám se.

Meredith mi podá kapesníček a já se s příšerným kejháním jako podrážděná husa vysmrkám, ale ona sebou ani netrhne, ani se nezašklebí.

„Přijela jsem včera. Tohle je můj čtvrtý rok, takže nemusím na orientační seminář. Dorazila jsem sama, tak jsem se jen tak poplakovala a čekám, až se ukážou mí kámoši.“

S rukama v bok se rozhlédne kolem a obdivuje své dílo. Na podlaze si všimnu stohu časopisů, nůžek a lepicí pásky a dojde mi, že je uprostřed práce.

„Není to špatný, co? Bílý stěny, to není nic pro mě.“

Udělám kolečko po celém pokoji a všechno prozkoumám. Rychle zjistím, že většina obličejů patří pěti stejným lidem: Johnovi, Paulovi, Georgeovi, Ringovi a nějakému fotbalistovi, kterýho neznám.

„Beatles jsou jediný, co poslouchám. Kámoši si mě dobíraj, ale...“

„Kdo je tohle?“ Ukážu na fotbalistu. Má na sobě červeno-bílý dres a má úplně tmavý obočí a tmavý vlasy. Vlastně docela fešák.

„Cesc Fàbregas. Bože, je to ten nejneuvěřitelnější nahrávač. Hraje za Arsenal. Anglickej fotbalovej klub? Říká ti to něco?“

Zavrtím hlavou. Sport nesleduju, možná bych ale měla.

„Pěkný nohy.“

„Vid? S těmahle stehnama bys mohla zatloukat hřebíky.“

Zatímco Meredith chystá na vařiči *chocolat chaud*, dozvídám se, že je taky v posledním ročníku a že fotbal hraje jen v létě, protože naše škola ho nemá v programu, ale že v Massachusetts hrála národní ligu. Právě odtamtud pochází, z Bostonu. A připomene mi, že tady bych tomu měla říkat „kopaná“, což – když se nad tím zamyslím – dává skutečně větší smysl. A zdá se, že jí vůbec nevádí, že na ni sypu jednu otázku za druhou a hra- bu se jí ve věcech.

Její pokoj je úžasný. Kromě výbavy na stěnách má tučet čín- ských čajových šálek plných třpytivých plastických prstenů a stříbrných prstenů s jantarovými kamínkami a skleněných prstenů s lisovanými květami. Vážně to vypadá, jako by tu žila už roky.

Zkusím si prsten s gumovým dinosaurem. Když ho zmáčk- nu, *Tyranosaurus Rex* červeně, žlutě a modře zabliká.

„Taky bych chtěla mít takovej pokoj.“ Moc se mi líbí, ale jsem až příliš fanatik do pořádku na to, abych sama měla něco podobného. Potřebuju čistý zdi a čistý stůl a všechno musí být uklizený na svém místě.

Meredith můj kompliment očividně potěší.

„Tohle jsou tví kámoši?“ Vrátím dinosaura do šálku a uká- žu na obrázek zastrčený v zrcadle. Je temně šedý a vytištěný na tlustým lesklým papíře. Určitě školní výrobek z hodin fo- tografie. Před obrovskou prázdnou krychlí stojí čtyři postavy a všechno to jejich stylový černý oblečení a záměrně rozču- chaný vlasy vypovídají o tom, že patří k místní umělecký partičce. Z nějakýho důvodu jsem překvapená. Vím, že je její pokoj tak

nějak umělecký a že má všechny ty kroužky na rukou a v nose, ale jinak je jako ze škatulky – lila svetřík, vyžehlený džíny, měkký hlas. Hraje sice fotbal, ale žádná rebelka to není.

Rozřehtá se a v nose se jí blýskne náušnice. „Jo. To vyfotila Ellie u La Défense. To je Josh, St. Clair, já a Rashmi. Zítřka u snídaně je potkáš. Vlastně všechny kromě Ellie. Loni odmaturovala.“

Hrozný pocit, který mi svíral žaludek, se začíná vytrácet. Bylo to snad pozvání, abych si sedla k ní?

„Ale určitě ji potkáš hodně brzy, chodí totiž se St. Clairem. Teď je na Parsonský tady v Paříži na fotografii.“

Nikdy jsem o tom neslyšela, ale přikývnu tak, jako bych uvažovala o tom, že tam sama někdy půjdu.

„Má fakt talent.“ Tón jejího hlasu vypovídá o opaku, ale radši to nechám plavat.

„Josh a Rashmi spolu taky choděj,“ dodává.

Aha. Takže Meredith bude singl.

Já se můžu, bohužel, připojit. Doma jsem pět měsíců chodila s kamarádem Mattem. Byl docela vysoký a docela legrační a měl docela hezký vlasy. Byla to jedna z těch situací – *Když není kolem nikdo lepší, co takhle dát se dohromady?* Jediný, k čemu mezi náma kdy došlo, bylo líbání a to nijak skvělý. Moc uslintaný. Vždycky jsem si musela utírat bradu.

Rozešli jsme se, když jsem se dozvěděla o Francii, ale nešlo o žádnou tragédii. Nebrečela jsem, ani jsem mu neposílala plačtivý e-mail, ani jsem klíčem neobjela kombíka jeho mámy. Teď chodí s Cherrie Millikenovou, co zpívá ve sboru a vlasy jí září jak v reklamě na šampón. Ani mě to neštve.

Nijak moc.

Navíc mi ten rozchod dovolil toužit po Tophovi, spolupracovníkovi z multikína, božskému kocourovi. Ne že bych po něm netoužila, už když jsem byla s Mattem, ale stejně. Cítila

jsem se fakt provinile. A s Tophem se věci doopravdy začaly dávat do pohybu, když léto skončilo. Matt je ale jediný kluk, se kterým jsem chodila, a počítá se jen tak tak. Jednou jsem mu řekla, že jsem měla na letním táboře kluka, co se jmenoval Stuart Thistleback. Stuart Thistleback měl kaštanový vlasy a hrál na kontrabas a byli jsme do sebe strašně zamilovaní, jenže žil v Chattanooga a ani jeden jsme ještě neměli řidičák.

Matt věděl, že si vymyslím, ale byl moc hodný na to, aby mi to řekl.

Zrovna se chystám Meredith zeptat na její předměty, když její mobil zacvrliká prvních pár taktů „Strawberry Fields Forever.“ Zvedne oči v sloup a zvedne to.

„Mami, tady je půlnoc. Časový rozdíl šest hodin, vzpomínáš?“

Mrknu se na její budík ve tvaru žlutý ponorky a s překvapením zjišťuju, že má pravdu. Na toaletní stolek položím svůj hrnek s *chocolat chaud*, který už je dlouho prázdný.

„Měla bych jít,“ zašeptám. „Promiň, že jsem se zdržela tak dlouho.“

„Vydrž vteřinku.“ Meredith zakryje mluvítka. „Ráda jsem tě poznala. Uvidíme se na snídani?“

„Jo. Fajn.“ Snažím se to říct uvolněně, ale jsem tak nadšená, že vylitnu z jejího pokoje a rovnou narazím do zdi.

Jejda. Ne do zdi. Do kluka.

„Uf.“ Zavrávora a couvne.

„Promiň! Je mi to moc líto, nevěděla jsem, že jsi tady.“

Zavrtí hlavou, trochu omráčený. První, čeho si všimnu, jsou jeho vlasy – to je první, čeho si všimnu na každém. Jsou tmavě hnědý a neuspořádaný a tak nějak dlouhý a krátký zároveň. Vzpomenu si na Beatles, co jsem viděla u Meredith v pokoji. To jsou umělecký vlasy. Muzikantský vlasy. Vlasy, kterými se snaží dát najevo, jak je mu všechno šum a fuk, ale jen navek. Krásný vlasy.

„To je dobré, taky jsem tě neviděl. Jsi v pořádku?“

To snad ne. Je to Angličan.

„Éhm. Bydlí tady Mer?“

Fakticky, neznám jedinou Američanku, která by dokázala odolat britskému přízvuku.

Kluk si odkašle. „Meredith Chevalierová? Vysoká holka? Velká, kudrnatá?“ Pak se na mě podívá, jako bych byla blázen nebo polomrtvá jako moje bábi Oliphantová. Ať se zeptám: „Jakou zálivku chceš na salát?“ nebo „Kam jsi dala dědovy falešný zuby?“, bábi se jen usmívá a pokyvuje hlavou.

„Promiň.“ Ustoupí ode mě o krůček. „Chtěla jsi jít do postele.“

„Ano! Meredith bydlí tady. Právě jsem u ní dvě hodiny byla,“ oznamuju s takovou hrдостí jako můj bratr Seany, kdykoliv najde něco nechutného na dvoře.

„Já jsem Anna! Jsem tu nová!“ Panebože. Kde se ve mně bere to šílený nadšení? Do tváří mi stoupne horkost a celý je to hrozně ponižující.

Nádherný kluk se pobaveně zazubí. Má krásný zuby – rovný nahoře a pokřivený dole, s mírným předkusem. Takový úsměvy žeru, protože mně samotné chybí zásah ortodontie. Mezi předními zubama mám mezírku velkou jako hrozinka.

„Étienne,“ řekne. „Bydlím o patro výš.“

„Já bydlím tady.“ Ukážu na svoje dveře, zatímco v hlavě mi chroustá: francouzský jméno, britský přízvuk, americká škola. Zmatená Anna.

Dvakrát zatuká na dveře Meredith.

„Tak někdy nashle, Anno.“

Ech-t-jen vyslovuje moje jméno takhle: Ach-na.

Srdce se mi chystá vyskočit z hrudníku.

Meredith otevře dveře. „St. Claire!“ zaječí. Ještě pořád telefonuje. Oba se smějí a objímají a mluví jeden přes druhého.

„Pojď dál! Jakej byl let? Kdys dorazil? Viděls Joshe? Mami, už musím jít.“

Mobil a dveře Meredith se zaklapnou zároveň.

Zápolím s klíčem na řetízku. Dvě holky ve slušivých různých župáncích mi projdou za zády, chichotají se a drbou. Nějací kluci na druhé straně chodby se řehtají a hvízdají. Meredith a její kámoš se smějí skrz tenký zdi. Srdce jako by se mi propadalo a žaludek jako by ho tlačil zpět nahoru.

Ještě pořád jsem nová holka. Ještě pořád jsem sama.

kapitola třetí

Druhý den ráno zvažuju, jestli se mám stavit u Meredith, ale netroufnu si a na snídani jdu sama. Naštěstí vím, kde kafetérie je (orientační seminář – den druhý). Překontroluju si jídelní kartu a vystřelím svůj deštník s Hello Kitty. Mrholí. Počasí úplně kašle na to, že je to můj první školní den.

Ulici přejdu se skupinkou brebentících studentů. Nevšímají si mě, ale společně se vyhejbáme kalužím. Kolem prosvíští auto tak malý, že by to mohla být hračka mého bratra, a postříká holku v brejlích. Ta nadává a její kámoši si z ní dělají srandu.

Zůstanu pozadu.

Město je perlově šedý. Zatažená obloha a kamenný budovy vyznařují stejnou studenou eleganci, ale naproti mně se blyští Pantheon. Masívní dóm a impozantní sloupy se tyčí k nebi jako koruna na vršku čtvrti. Kdykoliv ho vidím, nemůžu od něj odtrhnout oči. Jako by ho někdo ukradl ze starýho Říma nebo, přinejmenším, z Capitol Hillu. Nic takovýho bych doma z okna třídy vidět nemohla.

Nevím, jaký je jeho účel, ale předpokládám, že mi to někdo brzy poví.

Můj nový domov je v Latinský čtvrti nebo taky v pátým *arrondissementu*. Podle mýho kapesního slovníku to znamená čtvrť nebo obvod a budovy tu splývají jedna s druhou a obtáčejí se kolem rohů s takovou nádherou jak na svatebním dortu. Chodníky jsou plný studentů a turistů a lemuje je stejný lavičky a ozdobný lampy, keříky obehnaný kovovým pletivem, gotický katedrály a maličký *crêperie*, stojany na pohlednice a kudrlinkatý balkóny z tepaného železa.

Jsem si jistá, že kdyby tohle byly prázdniny, určitě bych byla okouzlená. Koupila bych si klíčenku s Eiffelovkou, vyfotila si kočičí hlavy a objednala mísu šneků. Jenže tu nejsem na prázdninách. Mám tady žít a cítím se tak malá.

Hlavní budova School of America je jen dvě minuty chůze od Résidence Lambert, intru pro studenty předposledního a posledního ročníku. Vchod je ve dvoře s pečlivě upravenýma stromkama, do kterýho se vstupuje klenutým průchodem. Na každým patře se z okenních truhlíků plazí dolů pelargonie a břečťany a ve středu tmavozelených vrat, který jsou třikrát vyšší než já, jsou vyřezaný majestátní lví hlavy. Na druhý straně vrat jsou zavěšený červenomodrobílý vlajky – jedna americká, druhá francouzská. Vypadá to jako ve filmu. Jako *Malá princezna*, kdyby se to odehrávalo v Paříži. Jak může taková škola doopravdy existovat? A jak je možný, že jsem do ní zapsaná? Můj otec je šílenec, pokud si myslí, že sem patřím. Zápasím s deštěníkem, jak se ho snažím zavřít, a zadkem přitom tlačím do těžkých dřevěných vrat, aby se otevřely, když vtom se kolem mě protlačí nafoukanec s vlasama jako nějaký surfař. Otře se mi o deštěník a pak mě sjede vražedným pohledem, jako kdyby: (1) byla moje chyba, že je trpělivý jako mimino a (2) nebyl už promoklý až na kost.

Mínus dva body pro Paříž. Prd' na to, zazobanče.

Strop v prvním patře je neuvěřitelně vysoký a posetý lustry. Zdobí ho fresky a na nich flirtující nymfy a roztoužení satyrové. Slabě tu pomerančově voní čisticí prostředky a lihovky. Jdu za pištěním gumových podrážek směrem ke kafetérii. Pod nohama mám mramorovou mozaiku, na který se proplítají vrabci. Na druhém konci haly jsou na zdi připevněný pozlacený hodiny.

Celá škola mi nahání strach, ale zároveň mi imponuje. Měla by být vyhrazená pro studenty, co mají osobní bodyguardy a šetlenský poníky, a ne pro někoho, kdo si většinu šatníku nakupuje v Tescu.

I když jsem ji viděla už při prohlídce školy, kafetérie mě úplně dostane. Byla jsem zvyklá obědvat v přeměněný tělocvičně, co páchla bělidlem a suspenzorama. Byly v ní dlouhý stoly s připevněnýma lavicema a papírový kelímky a umělohmotný brčka. Paní se sítkama ve vlasech, co obsluhovaly pokladny, servirovaly mraženou pizzu a mražený hranolky a mražený nugety a zbytek mýho takzvaného stravování zajišťovaly sodovkový fontány a prodejní automaty.

Ovšem tohle. Tohle by mohla být restaurace.

Na rozdíl od přepychový haly je kafetérie elegantní a moderní. Je plná kulatých březových stolů a rostlin zavěšených v košíčkách. Zdi jsou sytě oranžový a citrónový a množství různého jídla, co vypadá podezřele čerstvě, tu servíruje upravený Francouz v bílý kuchařský čepici. V chladicích boxech na nápoje jsou namísto koly s vysokým obsahem cukru a kofeinu džusy a několik druhů minerální vody. Je tu dokonce i speciální stůl s kafem. *Kafe*. Na Clairmontský znám několik studentů závislých na Starbucksu, kteří by vraždili, aby mohli mít kafe přímo ve škole.

Všude na židlích už sedí lidi, co přes hulákání kuchařů

a řinčení nádobí (pravý porcelán, žádný plast) klábosí se svýma kámošema. Zůstanu stát mezi dveřma jako přibitá. Míjí mě další studenti, co se rozcházejí do různých směrů. Srdce mám sevřený v hrudi. Měla bych si nejdřív najít stůl nebo zajít pro snídani? A jak si mám asi objednat, když je menu v tý zatracený *francouzštině*?

Jsem vyděšená, když vtom nějaký hlas zavolá mé jméno. Prosím, prosím, prosím...

Rychle prohlídnu dav a objevím ruku s pěti prstenama, která na mě přes celou místnost mává. Meredith ukazuje na prázdnou židli vedle sebe a já si k ní, s vděkem a velkou úlevou, prorazím cestu.

„Chtěla jsem na tebe zaklepat, abysme šly spolu, ale nevěděla jsem, jestli si náhodou ráda nepřispíš.“ Obočí se jí starostlivě stáhne. „Sorry, měla jsem zaklepat. Vypadáš ztracená.“

„Dík, že mi držíš fleka.“

Sundám si věci a sednu si. U stolu jsou ještě další dva lidi, a jak Meredith slíbila noc předtím, oba jsou z fotografie na jejím zrcadle. Opět znervózním a upravuju si batoh, co mám u nohou.

„To je Anna, ta holka, co jsem vám o ní povídala,“ řekne Meredith.

Vytáhlý kluk s krátkýma vlasama a dlouhým nosem mě pozdraví šálkem kafe.

„Josh,“ řekne. „A Rashmi.“ Kývne směrem k holce vedle sebe, která ho v přední kapse jeho mikiny s kapucí drží za druhou ruku. Rashmi má brejle s modrýma obroučkama a hustý černý vlasy, který jí splývají po celý délce zad. Věnuje mi ten nejmenší možný pohled.

To je oukej. Neva.

„Všichni, až na St. Clair, jsou tady.“ Meredith natahuje krk po celé kafetérii. „Obvykle doběhne na poslední chvíli.“

„Vždycky,“ opraví ji Josh. „Vždycky doběhne na poslední chvíli.“

Odkáslu si. „Myslím, že jsem ho včera potkala. Na chodbě.“

„Pěkný vlasy a britskej přízvuk?“ zeptá se Meredith.

„Ehm. Jo. Myslím,“ snažím se to říct nenuceně.

Josh se uculí. „Do St. Claira je každý zabouchlýý.“

„Hele, zmlkni,“ řekne Meredith.

„Já ne.“ Rashmi se na mě poprvý podívá, jako by přemýšlela, jestli bych se mohla zamilovat do jejího vlastního kluka.

Josh jí pustí ruku a přehnaně vzdychne. „No, ale já jsem. Chci ho pozvat na školní ples. Tenhle rok patří nám, to vím jistě.“

„Tahle škola má ples?“ zeptám se.

„Proboha, jen to ne,“ řekne Rashmi. „Jo, Joshi. Ve smokin-gu by vám to fakt slušelo.“

„Ve fracích.“

Při britským přízvuku já a Meredith poskočíme na židlích. Kluk z chodby. Nádherný kluk. Má z deště mokré vlasy.

„Trvám na tom, aby to byly fraky, jinak dám kytičku Stevu Carverovi.“

„St. Claire!“ Josh vyskočí ze židle a oba kluci si dají chlapácky klasický dvě herdy do zad. „A polibek nebude? Jsem zrcen, příteli.“

„Myslel jsem, že by to mohlo vadit tvé kouli na noze. Ještě o nás neví.“

„Já padnu,“ řekne Rashmi, ale teď se směje. Sluší jí to. Měla by koutky úst používat častěji.

Nádherný kluk z chodby (Mám mu říkat Étienne nebo St. Claire?) shodí tašku a vklouzne na zbylé místo mezi mnou a Rashmi.

„Anno.“ Je překvapený, že mě tu vidí, a já se taky leknu. On si mě pamatuje.

„Pěkný deštník. Dneska ráno by se mi hodil.“ Prohrábne si vlasy a kapka vody mi přistane na holý paži. Nemám slov. Můj žaludek, bohužel, promluví za mě. Oči St. Claira při tom kručení poskočí a já jsem v šoku z toho, jak jsou velké a hnědý. Jako by na ženskou rasu potřeboval nějaký další zbraně.

Josh má určitě pravdu. Každá holka ve škole do něj musí být zamilovaná.

„To zní děsně. Měla bys tu věc nakrmit. Nebo...“

Dělá, že si mě prohlíží, a pak se s šeptem přiblíží.

„Nebo jsi jedna z těch holek, co nikdy nejedí. Obávám se, že tohle nemůžu tolerovat. Budu tě muset odsoudit k celoživotnímu sezení u stolu.“

Jsem rozhodnutá, že v jeho přítomnosti budu mluvit rozzumně. „Nejsem si jistá, jak si objednat.“

„Pohoda,“ řekne Josh. „Postav se do řady. Řekni, co chceš. Vem dobroty, a pak jim dej svou jídelní kartu a litr krve.“

„Slyšela jsem, že to letos zvýšili na dva,“ řekne Rashmi.

„Kostní dřev,“ řekne nádherný kluk z chodby. „Nebo levý ušní lalůček.“

„Myslela jsem menu, díky moc.“ Mávnu směrem k tabuli nad jedním z kuchařů. Něčí ruka tam růžovou, žlutou a bílou křídou krasopisně napsala ranní nabídku. Ve francouzštině. „Tohle není zrovna můj první jazyk.“

„Ty neumíš francouzsky?“ zeptá se Meredith.

„Tři roky jsem měla španělštinu. Nikdy mě nenapadlo, že se přestěhuju do Paříže.“

„To je dobrý,“ řekne Meredith rychle. „Spousta lidí tady nemluví francouzsky.“

„Ale většina jo,“ dodá Josh.

„Ale většina ne zrovna dobře.“ Rashmi se na něj jízlivě podívá.

„Nejdřív se nauč slovíčka k jídlu. To je jazyk lásky.“ Josh si

masíruje břicho jako vychrtlý Buddha. „*Oeuf. Vejce. Pomme. Jablko. Lapin. Králík.*“

„To není sranda.“ Rashmi ho dlouhne do ramene. „Není divu, že tě Isis kouše, vole.“

Mrknu se znovu na tabuli. Je to pořád francouzsky.

„A, ehm, do té doby?“

„Správně.“ Nádherný kluk z chodby odsune svou židli. „Tak pojd'. Já taky ještě nejedl.“ Nemůžu si pomoci, ale když se společně prodíráme davem, všimnu si, jak na něj civí několik holek. Jakmile se dostaneme do fronty, nějaká blondýna s olím nosem a mrňavým svetříkem bez rukávů zavrká: „*Čau, St. Claire.* Jak ses měl v létě?“

„Ahoj Amando. Fajn.“

„Zůstals tady nebo ses vrátil do *Londýna*?“ Nahne se přes kamarádku, malou holku s přísným culíkem, a vystrčí tak svůj výstřih maximálně na odív.

„Zůstal jsem s mamkou v San Francisku. Užila sis léto?“ zeptá se slušně, ale potěší mě, když v jeho hlase uslyším lhostejnost.

Amanda si rukou odhodí vlasy a najednou je z ní Cherrie Millikenová. Cherrie strašně ráda hází vlasama a protřepává je a natáčí na prst. Bridgette je přesvědčená, že víkendy tráví před zapnutýma větrákama a hraje si na topmodelku, ale já si myslím, že je moc zaneprázdněná namáčením a balením svých lokken do bahna z chaluh a papayi v tom svém nekonečným pátrání po dokonalém lesku.

„Bylo to *úžasné*.“ Její vlasy zasviští. „Byla jsem měsíc v *Řecku* a zbytek léta jsem strávila na Manhattanu. Otec tam má *luxusní* střešní byt, ze kterýho je výhled na Central Park.“

V každý *věť*, kterou Amanda pronese, je *slovo*, který *zdůrazní*. Přiškrceně se zasměju, jak se držím, abych nevybuchla nahlas, a nádherný kluk z chodby dostane podivný záchvat kašle.

„Ale *chyběls* mi. Nedostal jsi moje *e-mail*!“

„Éhm, ne. Asi máš špatnou adresu. Hele,“ štouchne do mě. „Jsme skoro na řadě.“ Otočí se k Amandě zády a ta si se svou kamarádkou vymění zamračený pohledy. „Čas na tvou první lekci francouzštiny. Zdejší snídaně je jednoduchá a skládá se ze jména z pečiva – tím nejznámějším je, samozřejmě, croissant. To znamená žádné uzeniny, žádná míchaná vejce.“

„Slanina?“ zeptám se s nadějí v hlase.

„Rozhodně ne,“ směje se. „Druhá lekce, slova na tabuli. Poslouchej pozorně a opakuj po mně. *Céréales*.“

Přimhouřím oči a on široce otevře ty své s předstíranou nevinností.

„To znamená cereálie, chápeš? A tohle? *Yaourt*.“

„Ježiš, nevím. Jogurt?“

„Rozený talent! Jseš si jistá, že jsi nikdy předtím ve Francii nežila?“

„Nikoliv. Zatroleně. Nikoliv.“

St. Clair se usměje: „No to se podívejme. Zná mě sotva jeden den a už si ze mě utahuje kvůli mojí angličtině? A co bude dál? Probrala bys snad ráda stav mých vlasů? Mou výšku? Mé kalhoty?“

Kalhoty. Abych byla upřímná.

Francouz za pultem na nás vyštěkne. Sorry, *chefe* Pierre. Jsem trochu roztržitá z tohoto anglicko-francouzsko-amerického mistrovského díla. Dotyčné dílo, totiž kluk se rychle zeptá: „Jogurt s cereáliemi a medem, vejce na měkko nebo hruškovou briošku?“

Netuším, co je brioška.

„Jogurt,“ řeknu.

Objedná nám perfektní francouzštinou. Alespoň mým neposkrvněným uším zní dokonale a navíc uklidní *chefa* Pierra. Ten ztratí nasupený pohled a zamíchá mi do jogurtu cereálie a med. Než mi ho podá, na vrch přidá trochu borůvek.

„Merci, monsieur Boutin.“

Seberu náš tác.

„Žádný mražený štrúdlý? Žádný čokoládový křupinky? Já se snad urazím.“

„Štrúdlý do mikrovlnky bývají v úterý, vafle ve středu, ale čokoládový křupinky nemají nikdy. Budeš se muset spokojit s křupavými ovocnými kolečky, co bývají v pátek.“

„Na týpka z Anglie toho o americký nezdravý stravě víš nějak moc.“

„Pomerančový džus? Grepový? Brusinkový?“

Ukážu na pomeranč a St. Clair vytáhne z boxu dva.

„Já nejsem Angličan. Jsem Američan.“

Usměju se. „To určitě.“

„Jsem. Abych mohl chodit na SOAP, musím být Američan, pamatuješ?“

„Soap? Jako mejdlo?“

„School of America v Paříži,“ vysvětluje. „SOAP.“

Pěkný. Můj otec mě sem poslal jako do Očistce.

Dostaneme se do fronty na placení a mě překvapí, jak dobře ubíhá. V mý starý škole to bylo jen o předbíhání a rozčilování pokladních, ale tady všichni trpělivě čekají. Otočím se zpět zrovna včas, abych uviděla, jak St. Clair brouzdá očima nahoru a dolů po mým těle. Zatají se mi dech. Tenhle krásný kluk si mě prohlíží. Neuvědomí si, že jsem ho při tom přistihla.

„Mamka je Američanka,“ pokračuje v klidu. „Otec je Francouz. Narodil jsem se v San Francisku a vyrostl jsem v Londýně.“

Jako zázrakem najdu svůj hlas. „Tak to seš úplně mezinárodní.“

Zasměje se. „Přesně tak. Nejsem žádný pozér jako vy všichni ostatní.“

Zrovna se mu to chystám vrátit, když vtom si připomenu:

Má přítelkyni. Něco zlověstného rejpane do růžových záhybů na mém mozku, a donutí mě tak vzpomenout si na rozhovor, co jsem měla s Meredith předchozí noc. Je čas změnit téma.

„Jak se doopravdy jmenuješ? Včera v noci ses představil jako...“

„St. Clair je příjmení. Étienne je křestní.“

„Étienne St. Clair.“ Snažím se to vyslovit jako on, tak cizokrajně a šik.

„Hrozné, co?“

Teď se směju já. „Étienne je pěkný. Proč ti tak nikdo neříká?“

„Étienne je pěkné“. Jak šlechetné.“

Do řady za nás se postaví další osoba. Drobounký kluk s tmavou pleť, akné a houštinou černých vlasů, co je nadšený, že St. Claira vidí. Ten se na něj taky usmívá.

„Čau, Nikhile. Užil sis prázdniny?“ zeptá se, jako se ptal Amandy, ale tentokrát zní jeho tón upřímněji.

To klukovi úplně stačí k tomu, aby se pustil do vyprávění o cestě do Dillí, o tržištích a chrámech a monzunech. (Jel na výlet do Tádž Mahálu. Já jela na městskou pláž Panama jako celý zbytek Georgie.) Přiběhne další kluk, tenhle je vyhublý a bleďý a má lepkavý postavený vlasy. Nikhil na nás zapomene a přivítá svého kamaráda stejným nadšeným žvatláním jako předtím nás.

St. Clair – jsem rozhodnutá říkat mu takhle dřív, než se ztrapním – se obrátí zpět na mě. „Nikhil je Rashmin bratr. Nastoupil letos do prváku. Rashmi má ještě jednu mladší sestru, Sanjitu, která je ve třetáku, a jednu starší sestru, Leelu, která odmaturovala před dvěma roky.“

„Máš nějaký sourozence?“

„Ne. Ty?“

„Bráchu, ale zůstal doma. V Atlantě. To je v Georgii. Na jihu.“

St. Clair nadzvedne jedno obočí. „Já vím, kde je Atlanta.“

„Aha. Jasně.“ Podám svou jídelní kartu člověku za pokladnou. I tenhle má na sobě nažehlenou bílou uniformu a naškrobenou čepici jako monsieur Boutin. Má taky nakroucený kníry. Jejda. Netušila jsem, že se tady nosí. Monsieur Nakroucený knír pípne mou kartu a šupne mi ji zpět s krátkým *merci*.

Děkuji. Umím další slovo. Skvělý.

Když se vracíme k našemu stolu, Amanda sleduje St. Claira ze středu své čtyř zazobaných krasavců. Ani mě nepřekvapuje, že s ní vidím sedět kluka s účesem jako falešný surfař a vražedným pohledem. St. Clair mluví o předmětech – co očekávat první den, kdo jsou mí učitelé – ale přestala jsem ho poslouchat. Jediný, co mě zajímá, je jeho křivozubý úsměv a hrdá chůze.

Jsem do něj prostě celá blázen stejně jako všichni ostatní.

kapitola čtvrtá

Fronta H až P postupuje pomalu. Kluk přede mnou se dohaduje s výchovnou poradkyní. Mrknu se na frontu A až G a vidím, že Meredith (Chevalierová) a Rashmi (Devi) už svý rozvrhy hodin dostaly a vzájemně si je porovnávají.

„Jenže já jsem nechtěl dramatač, chtěl jsem počítače.“

Zavalitá poradkyně je trpělivá. „Já vím, ale počítače ti neseš do rozvrhu. Náhradní předmět ano. Možná bys mohl na počítače chodit příští...“

„Jako *náhradníka* jsem měl programování.“

Počkat! Moje pozornost kvapně skočí zpátky. To můžou? Dát nám předměty, který jsme si nevybrali? Já umřu – UMŘU –, jestli budu muset mít zase tělák.

„Ve skutečnosti jsi, Davide,“ poradkyně si prochází papíry, „formulář k náhradnímu předmětu zapomněl vyplnit, takže jsme ho museli vybrat za tebe. Myslím ale, že se ti bude...“

Naštvaný kluk jí vyškubne rozvrh z rukou a odkráčí. Ježíšmarjá. Není to přece její chyba. Postoupím dopředu a svý jméno řeknu tím nejmilejším hlasem, co dokážu, abych to za toho

blba, co zrovna odešel, odčinila. Poradkyně mi vrátí úsměv s dolíčky.

„Já si tě pamatuju, zlatíčko. Ať máš krásný první den.“
A podá mi čtvrtku žlutého papíru.

Zatímco ho projíždím, zadržuju dech. Uf! Žádný překvápko. Angličtina pro čtvrtáky, matika, francouzština pro začátečníky, fyzika, dějiny Evropy a něco pochybně nazvaného „La Vie“.

Zapsala jsem se na to po tom, co nám poradce popsal „Život“ jako předmět jen pro čtvrtáky, podobný samostudiu, ale s příležitostnými návštěvami, kdy nás hosté poučí o tom, jak zacházet s šekovou knížkou, jak si pronajmout byt a jak upéct *quiche*. Nebo něco takového. Ulevilo se mi, když mě ho máma nechala vybrat. Jedna z dobrých věcí na tyhle škole je to, že matika, přírodní vědy a dějepis nejsou pro čtvrtáky povinný. Bohužel, máma je puritánka a nesouhlasila, abych pak maturovala po roce bez nich.

„Na dobrou školu se nedostaneš, pokud budeš chodit na keramiku,“ varovala mě celá zamračená nad mým orientačním balíčkem.

Dík, mami. Poslat mě pryč za kulturou do města, který je známý *svým uměním*, a nechat mě další rok trpět v hodinách matiky! Když se šourám k Meredith a Rashmi, cítím se sice jak třetí kolo u vozu, ale modlím se, abychom měly nějaké hodiny spolu. Mám štěstí.

„Tři se mnou a čtyři s Rashmi!“ jáská Meredith a vrací mi můj rozvrh. Její duhově zbarvený umělohmotný prsteny přitom o sebe hlasitě zaklapou.

Drbají někoho, koho neznám, a moje mysl zabloudí na opačnou stranu dvora, kde St. Clair čeká s Joshem ve frontě Q až Z. Zajímalo by mě, jestli mám nějaký předměty s ním.

Chci říct s *nima*. Předměty s *nima*.

Přestalo pršet a Josh kopne do kaluže směrem k St. Clairovi. Ten se směje a řekne něco, co je oba rozesměje ještě víc. Najednou si všimnu, že je St. Clair menší než Josh. Mnohem menší. Je divný, že jsem to neviděla už dřív, jenže St. Clair se jako prcek nechová. Většinou jsou to plaší nebo útoční kluci, nebo nějaká zkřížená směsice obojího, ale St. Clair je suverénní a přátelský a...

„Ježiši, moc koukáš!“

„Cože?“ trhnu hlavou zpátky, jenže Rashmi nemluví ke mně. Vrtí hlavou nad Meredith, která vypadá přesně tak zaraženě, jak se já cítím.

„Vypaluješ St. Clairovi díry do hlavy. To není moc přitažlivý.“

„Zmlkni.“ Na mě se Meredith ale usměje a pokrčí rameny.

No. Tím to potvrzuje. Jako bych neměla dost důvodů po něm netoužit. Klučíčí úkaz je oficiálně mimo dosah.

„Nic mu neříkej,“ řekne Meredith. „Prosím!“

„Jasně,“ řeknu.

„Protože jsme samozřejmě jen kamarádi.“

„Samozřejmě.“

Než nám ředitelka školy přijde přednést uvítací řeč, jen se tak motáme kolem. Říďa je šarmantní a nosí se jako balerína. Má dlouhý krk a její sněhobílý vlasy stažený do těsného uzlu jí dávají spíš distingovaný než stařecký vzhled. Celkově vypadá jako Pařížanka, i když z přijímacího dopisu vím, že je z Chicaga. Pohledem klouže po nás, po stovce svých výběrových žáků.

„Vítejte do dalšího nádherného roku na School of America v Paříži. Jsem velmi ráda, že tu vidím tolik známých tváří, a ještě více mě těší, že vidím i ty nové.“

Školní proslovy jsou očividně jednou z věcí, který nedokáže vylepšit ani Francie.

„Studenty, kteří školu navštěvovali minulý rok, bych chtěla vyzvat, aby vroucně přivítali novou třídu prvního ročníku a rovněž nové studenty vyšších ročníků.“

Trocha slušného zaplácání. Rozhlídnu se kolem a se zděšením zjistím, že se na mě dívá St. Clair. Tleská směrem ke mně. Zrudnu a ucuknu pohledem.

Říďa pořád mluví. Soustřed' se, Anno. Soustřed' se. Jenže jeho pohled cítím, jako by mě pánilo slunce. Kůže mi zvlhne potem. Vklouznu za jeden z dokonale zarovnaných stromků. Proč na mě zírá? Zírá na mě ještě? Myslím, že jo. Proč proč proč? Zírá hezky nebo blbě nebo lhostejně?

Když se ale nakonec podívám, vůbec na mě nezírá. Kouše si nehet u malíčku.

Říďa to zabalí a Rashmi vystřelí, aby dohnala kluky. Meredith mě zavede na anglinu. *Professeur* ještě nepřišla, tak se usedáme do zadních řad. Třída je menší, než jak jsem zvyklá, a má tmavý, lesklý vybavení a okna vysoká jako dveře. Lavice jsou ale stejné a bílá tabule a nástěnný ořezávátko na tužky taky. Zaměřím se na tyhle známý věci, abych se uklidnila.

„*Professeur* Coleová se ti bude líbit,“ řekne Meredith. „Je s ní sranda a zadává samý dobrý knihy.“

„Můj otec je spisovatel,“ vyhrknu bez přemýšlení a hned toho taky zalituju.

„Fakt? Jak se jmenuje?“

„James Ashley.“ To je jeho pseudonym. Hádám, že Oliphant nebylo dost romantický.

„Jak?“

Faktor ponížení se zvyšuje. „*Rozhodnutí? Okouzlení?* Natočili se podle toho filmy. Zapomeň na to, všechny jeho romány mají stejně ubohý názvy...“

Meredith se nakloní dopředu, nadšená. „Ne, moje máma *Okouzlení* miluje!“

Pokrčím nos.

„Nejsou *tak* špatný. Jednou jsem s ní na *Okouzlení* koukala a úplně jsem řvala, když ta holka umřela na leukémii.“

„Kdo umřel na leukémii?“ Rashmi žuchne s batohem vedle mě. St. Clair se vleče za ní a posadí se před Meredith.

„Annin táta napsal *Okouzlení*,“ řekne Meredith.

Odkášlu si. „Ne že bych se tím chlubila.“

„Sorry, ale co je *Okouzlení*?“ zeptá se Rashmi.

„To je ten film o malým klukovi, co ve výťahu pomůže porodit holčičku, a když pak vyroste, zamiluje se do ní,“ vypráví Meredith, zatímco se St. Clair zakloní s židli dozadu a sebere jí rozvrh. „Jenže v den jejich zasnoubení jí diagnostikují leukémii.“

„Její otec ji k oltáři dostrká na vozíku,“ pokračuju. „A ona pak na líbáncích umře.“

„Fuj,“ řeknou Rashmi a St. Clair sborově.

Trapasu bylo dost.

„Kde je Josh?“ zeptám se.

„Je v nižším ročníku,“ řekne Rashmi, jako bych to měla dávno vědět. „Nechali jsme ho na matice pro třetíáky.“

„Aha.“ Náš rozhovor se dostal na bod mrazu. Paráda.

„Tři společný hodiny, Mer. Ukaž ten tvůj.“ St. Clair se znovu natáhne dozadu a ukradne mou čtvrtku. „Ó, francouzština pro začátečníky.“

„Jsem ti to říkala.“

„To není špatné.“ Podá mi zpět můj rozvrh a usměje se. „Než se naděješ, budeš číst snídaňové menu beze mě.“

Hmm, možná se francouzsky naučit nechci.

Sakra! Kluci dělají z holek takový idiotky!

„*Bonjour à tous*.“ Do třídy nakráčí žena v odvážných tyrkysových šatech a rázně položí hrnek kafe na katedru. Je docela mladá a má ty nejblondatější vlasy, který jsem kdy na učitelce viděla.

„Pro...“ Oči jí jezdí po celé místnosti, dokud se nezastaví na mně.

Co je? Co jsem provedla?

„Pro jedinou osobu, která mě nezná, je *m'appelle Professeur Cole*.“ Přehnaně se ukloní a celá třída se zasměje. Všichni se otočí a zírají na mě.

„Dobrý den,“ řeknu slabým hláskem.

Podezření potvrzeno. Z pětadvaceti přítomných – z celého čtvrtáku – jsem jediný nováček. To znamená, že mí spolužáci nade mnou mají další výhodu, protože už se znají s učitelama. Škola je tak malá, že každý předmět vyučuje ve všech čtyřech ročnících ten samý *professeur*.

Zajímalo by mě, kdo odešel a uvolnil mi tak místo? Pravděpodobně někdo suprovější než já. Někdo s dredama a vytetovanou nahotinkou a konexema v hudebním průmyslu.

„Vidím, že školník opět ignoroval mé přání,“ řekne *professeur Coleová*. „Všichni vstyk. Už jsme to cvičili.“

Já ne, ale když vidím ostatní tlačít lavice, tlačím tu svou taky. Uspořádáme je do velkého kruhu. Je divný vidět své spolužáky všechny najednou. Využiju příležitosti a omrknu si je. Nemyslím si, že bych se odlišovala, ale jejich džíny a boty a batohy jsou mnohem dražší než ty moje. Vypadají čistší, zářivější.

Nic překvapivého. Moje máma učí biologii na střední škole, což nám moc peněz na utrácení nedává. Táta splácí hypotéku a vypomáhá s účtama, ale to nestačí, a máma je moc hrdá na to, aby mu řekla o víc peněz. Říká, že by stejně odmítl a šel by si klidně koupit další fitness nářadí.

Na tom nejspíš trochu pravdy bude.

Zbytek dopoledne proběhne normálně. *Professeur Coleová* se mi líbí a můj učitel matiky, *professeur Babineaux*, je celkem fajn. Je to Pařížan a hejbe obočím, a když mluví, prská. Abych

byla fér, nemyslím si, že prskání je něco francouzskýho. Myslí, že si prostě šlape na jazyk. To je těžký říct, když má přízvuk.

Pak mám fráninu pro začátečníky. *Professeur* Gilletová se ukáže jako další Pařížanka. To se dalo čekat. Hodiny cizích jazyků dávají vždycky rodilým mluvčím. Všichni mí učitelé španělstiny kouleli očima a volali: „*Aye, dios mio!*“, kdykoliv jsem zvedla ruku. Úplně je frustrovalo, když jsem nemohla pochopit něco, co pro ně bylo naprosto jasné.

Tak jsem se přestala hlásit.

Jak jsem čekala, ve třídě je tlupa prváků. A já. Jo, a jeden třeták – kluk s blbým rozvrhem z dnešního rána. S nadšením se představí jako Dave a musím říct, že se mu uleví stejně jako mně, když zjistí, že z vyššího ročníku není jediný.

Možná bude Dave nakonec bezva.

V poledne následuju splašený dav do kafetérie. Vyhnu se hlavní frontě a jdu rovnou k samoobslužnému pultu, kde si můžu vybrat ovoce a pečivo, i když těstoviny voní skvěle. Jsem taková bačkora! Radši budu trpět hladu, než abych si zkusila objednat francouzsky. „*Oui, oui!*“ řekla bych, až bych ukázala namátkou na slova na tabuli. Pak by mi *chef* Nakroucený knír podal něco odpornýho a já bych to musela s hanbou zaplatit. *Jistě že jsem si chtěla objednat pečenýho holuba! Mmm! Stejně jako bábi.*

Meredith a její kámoši se rozvalují u stejného stolu jako dneska ráno. Zhluboka se nadechnu a jdu za nima. Když nikdo nevypadá překvapeně, spadne mi kámen ze srdce. Meredith se zeptá St. Claira, jestli se už viděl se svou holkou. Ten se na své židli protáhne. „Ne, ale dneska večer máme rande.“

„Viděls ji v létě? Už jí začala škola? Na co chodí tenhle se-mestr?“ pokračuje s otázkama ohledně Ellie, na který jí St.

Clair odpovídá jen krátce. Josh a Rashmi se muckají – vidím dokonce jazyk –, takže se obrátím ke svému chlebu a vínu. Jsem jak z Bible.

Hrozny vína jsou menší, než jak jsem zvyklá, a mají trochu zrnitou slupku. Je to špína? Namočím si ubrousek do vody a jemně s ním drobný fialový kuličky utírám. Pomáhá to, ale jsou pořád tak nějak drsný. Hm. St. Clair a Meredith přestanou mluvit. Zvednu oči a zjistím, že na mě oba stejně zmatečně zírají.

„Co je?“

„Nic,“ řekne on. „Pokračuj ve své hroznové lázni.“

„Byly špinavý.“

„Už jsi je ochutnala?“ zeptá se ona.

„Ne, pořád na sobě mají tyhlety malé blátivé fleky.“

Jeden zvednu, abych jim ho ukázala. St. Clair mi ho vytrhne z prstů a vhodí si ho do pusy. Jeho rty a krk, když polyká, mě hypnotizují.

Zaváhám. Chci mít radši čistý jídlo nebo jeho dobrý názor?

St. Clair utrhne další a zasměje se. „Otevři.“

Otevřu.

Když mi strká hrozen do pusy, zavádí mi s ním o spodní ret. Uvnitř mi to exploduje a šťáva mě překvapí natolik, že ho málem vyplivnu. Má strašně silnou chuť, spíš jako hroznový bonbón než skutečný ovoce. To, že jsem předtím nic podobného neochutnala, se rozumí. Meredith a St. Clair se smějí.

„Počkej, až je zkusíš v tekutém stavu,“ řekne ona.

St. Clair si na vidličku natočí těstoviny.

„Tak jaká byla hodina francouzštiny?“

Při té náhlé změně tématu mě zamrazí. „*Professeur* Gilletová mi nahání hrůzu. Z toho, jak se pořád mračí, je celá vrásčitá.“

Utrhnu si kousek bagety. Kůrka zakřupe a uvnitř je to měkký, nadýchaný. *Panejo*. Nacpu si do pusy další kusanec.

Meredith vypadá zamyšleně. „Ze začátku může působit strašlivě, ale když ji poznáš líp, je fakt milá.“

„Mer je její mazánek,“ řekne St. Clair.

Rashmi se odtrhne od Joshe, který je z čistýho vzduchu celý omámený.

„Chodí na francouzštinu pro pokročilý a na španělštinu pro pokročilý,“ doplní.

„To bys mě mohla doučovat,“ řeknu Meredith. „S cizíma jazykama jsem na tom bídne. Jediněj důvod, proč tahle škola přehlídla moje roky španělštiny, je ten, že řídá čte otcovy stupidní romány.“

„Jak to víš?“

Zakoulím očima. „Jednou nebo dvakrát to zmínila při telefonním pohovoru.“

Pořád se ptala, kdo bude hrát v *Ohromení*. Jako by do toho táta mohl mluvit. Nebo jako by mě to zajímalo. Neuvědomovala si, že moje kinematografický chutě jsou o něco sofistikovanější.

„Já bych se chtěla naučit italsky,“ řekne Meredith. „Ale tady italština není. Příští rok chci na vejšku do Říma. Nebo možná do Londýna. Italštinu bych mohla studovat i tam.“

„Nebude Řím pro studium italštiny lepší?“ zeptám se.

„No jo.“ Hodí očkem po St. Clairovi. „Ale Londýn se mi vždycky líbil.“

Chudák Mer. Jde na to špatně.

„Co chceš dělat ty?“ zeptám se St. Claira. „Kam půjdeš?“

St. Clair pokrčí rameny. Udělá to pomalu a celým tělem, vypadá to překvapivě francouzsky. Stejně to přede mnou udělal včera večer číšník v restauraci, když jsem se ho zeptala, jestli mají pizzu.

„Nevím. Přijde na to, i když rád bych studoval dějiny.“ Nahne se dopředu, jako by se se mnou chystal podělit o nějaký

hrozný tajemství. „Vždycky jsem chtěl být jako ti chlápci, co s nimi dělají rozhovory ve speciálech na BBC nebo PBS. Víš, ti, co mají to šílený obočí a semišové záplaty na loktech.“

Přesně jako já! Teda podobně.

„Já chci být na kanále s klasickýmma filmama a debatovat o Hitchcockovi a Caprovi s Robertem Osbornem. Uvádí většinu z jejich programů. Vím teda, že je to staroch, ale je tak zatraceně boží. O filmu ví úplně všechno.“

„Skutečně?“ Zní upřímně zaujatě.

„St. Clair pořád leží v knihách o historii, velkejch jak slovníky,“ přeruší nás Meredith. „Je těžký dostat ho ven z pokoje.“

„To proto, že je tam furt Ellie,“ řekne suše Rashmi.

„To říká ta pravá.“ St. Clair ukáže na Joshe. „A to nemluví o... Henrim.“

„Henri!“ řekne Meredith a ona i St. Clair vybuchnou smíchy.

„Jedno pitomý odpoledne a vy mi ho budete furt připomínat.“ Rashmi koukne na Joshe, který si napichuje těstoviny.

„Kdo je Henri?“ Málem si při francouzské výslovnosti zlomím jazyk. *Án-ri*.

„Jeden průvodce na školním výletě do Versailles ve druháku,“ řekne St. Clair. „Takový hubený blbeček, ale Rashmi nás kvůli němu nechala v zrcadlové síni a vrhla se na něj...“

„Nevrhla jsem se na něj!“

Meredith zakroučí hlavou. „Ochmatávali se snad celý odpoledne. Úplně na veřejnosti.“

„Celá škola na ně čekala dvě hodiny v autobuse, protože Rashmi zapoměla, kdy měl být sraz,“ řekne St. Clair.

„To NEBYLY dvě hodiny...“

Meredith pokračuje: „*Professeur* Hansen ji nakonec vyslídil v nějakým křovi v zámeckým parku a všude na krku měla cucáky.“

„Cucáky!“ vyprskne St. Clair.

Rashmi zuří: „Zmlkni, anglickej jazyku.“

„Eh?“

„Anglickej jazyku,“ řekne Rashmi. „Takhle jsme ti říkali všichni po tom tvým *úchvatným* výstupu na veřejnosti s Ellie na jarmarku loni na jaře.“

St. Clair se pokusí protestovat, ale je moc rozesmátý. Meredith a Rashmi se dál dokola popichují, jenže... Já jsem zase mimo. Zajímalo by mě, jestli Matt, když teď trénuje s někým zkušenějším, líbá líp. Možná líbal špatně kvůli mně.

Ach jo.

Špatně líbám. Určitě, určitě to tak je.

Jednoho dne mě ocení soškou ve tvaru rtů a na ní bude vyrytý NEJHORŠÍ POLIBEK NA SVĚTĚ. A Matt bude mít proslov o tom, jak se mnou chodil jen ze zoufalství, jenže jsem nepoužívala jazyk, takže jsem byla ztráta času, protože Cherrie Millikenová ho měla ráda celou tu dobu a ona rozhodně jazyk používá. To ví každý.

Bože. Myslí si Toph, že špatně líbám?

Došlo k tomu jen jednou. Můj poslední večer v kině byl zároveň poslední večer před tím, než jsem odjela do Francie. Ubíhal pomalu a v předsáli jsme byli skoro celou dobu sami. Možná proto, že to byla moje poslední šichta, možná proto, že jsme se další čtyři měsíce neměli vidět, možná proto, že to vypadalo jako poslední šance – ať k tomu byl jakýkoli důvod, odhodlali jsme se. Šli jsme do toho. Flirtování sílilo po celou noc, a když nastal čas vrátit se domů, nemohli jsme odejít. Prostě jsme dál... protahovali náš rozhovor.

A pak, konečně, Toph řekl, že mu budu chybět.

A pak, konečně, mě pod bzučící markýzou políbil.

A pak jsem odešla.

„Anno? Jsi v pohodě?“ zeptá se někdo.

Celý stůl na mě zírá.

Nebreč. Nebreč. Nebreč.

„Ehm. Kde jsou záchody?“

Záchody jsou moje oblíbená výmluva v každé situaci. Jak se o nich jednou zmíníš, nikdo se tě na nic už dál nevyptává.

„Toalety jsou dole v hale.“ St. Clair vypadá ustaraně, ale neodvažuje se zeptat. Pravděpodobně má strach, že řeknu něco o absorpční schopnosti tampónu nebo vyslovím to obávané slovo na M.

Zbytek oběda se mnou nic není. Tak moc se mi stejská po domově, že to až fyzicky bolí. Třeští mi hlava a je mi špatně od žaludku a všechno je to tak nefér. Nikdy jsem se neprosila, aby mě sem poslali. Mám vlastní kámoše a vlastní soukromý vtipy a vlastní ukradený polibky. Přála bych si, aby mi naši dali na výběr: „Chtěla bys strávit maturitní ročník v Atlantě nebo v Paříži?“

Kdoví? Možná bych si vybrala Paříž.

Jenže moje rodiče nikdy nenapadlo, že jsem si chtěla vybrat prostě sama.

kapitola pátá

Komu: Anna Oliphantová <bananaelephant@femmefilmfreak.net>

Od: Bridgette Saunderwicková <bridgesandwich@freebiemail.com>

Předmět: Teď se nekoukej, ale...

...na pravém spodním rohu postele ti čouhá nezastřený prostěradlo. HA! Koukla ses. Teď přestaň uhlašovat neviditelný faldy. Vážně. Jak je na Le Akadémii du Franc? Nějaký sexy kluci, o kterých bych měla vědět? Když už jsme u toho, hádej, kdo se mnou chodí na matiku?? Drew! Obarvil si vlasy načerno a na rtu má kroužek. A je to totální Kallipygos (vyhledej si to, línej zadku). Na obědě jsem seděla s obvyklejma, ale bez tebe to nebylo vono. A to nemluvíme o tom, že se tam objevila šílená Cherrie. Furt házela vlasama a přísahám, že jsem tě slyšela broukat si tu reklamu na Schwarzkopf. Jestli s náma bude sedět každý den, vypíchnu jí oči Seanovou figurkou Dartha Maula. Mimochodem, tvá mamka si mě najala jako jeho ba-

bysitter po škole, takže bych měla radši běžet. Nechci, aby umřel, když jsem na stráži já.

Jsi děsná. Pojeď domů.

Bridge

P.S.: Zítra oznámí vedoucí sekci v kapele. Drž mi pěsti. Jestli daj mýho fleka Kevinu Quiggleyovi, vypíchnu Darthem Maulem oči JEMU.

Kallipygos. Venuše, co má hezky tvarovaný hýždě. To se ti povedlo, Bridge.

Moje nejlepší kámoška je slovní nadšenec. Jedním z jejich nejceněnějších vlastnictví je OED, který koupila prakticky zadarmo ve výprodeji na dvorku před dvěma lety. Soubor *Oxford English Dictionary* má dvacet svazků a nejen, že nabízí definice slov, ale taky jejich historii. Bridge vždycky do rozhovoru hází hustý slova, protože se jí líbí koukat na to, jak se nad nima lidi kroutí a snaží se z nich vyhat. Já se naučila už dávno nepředstírat, že vím, o čem to mluví. Vždycky si ze mě jen dělala srandu.

Takže Bridgette sbírá slova, a jak to tak vypadá, taky můj život.

Nemůžu uvěřit, že ji máma najala, aby hlídala Seana. Víím, že je ta nejlepší volba, jelikož jsme ho vždycky hlídaly spolu, ale stejně. Je divný, že je tam beze mě. A je divný, že mluví s mou mámou, zatímco já tvrdnu tady, na druhý straně světa. Příkladně mi poví, že má vedlejšáka v kině.

Když už jsme u toho, Toph mi za tyhle dva dny ještě nepsal. Ne že bych od něj očekávala, že mi bude psát každý den, nebo snad každý týden, ale... něco mezi náma nepopíratelně bylo. *Libali* jsme se přece! Skončí ta věc – ať už je to cokoliv – teď, když jsem tady?

Jeho pravý jméno je Christopher, ale nesnáší, když se mu říká Chris, tak má radši Toph. Má neuvěřitelný zelený oči a fantastický kotlety. Oba jsme leváci, oba milujeme nepravý sýrový nachos z levného stánku a oba nesnášíme Cubu Goodinga Juniора. Do Tophu jsem se zabouchla hned první den v práci, když si narval hlavu pod stroj na ledový nápoje a nalíval se přímo z pípy, aby mě rozesmál. Po celý zbytek šichty měl borůvkově modrou pusou.

Zbavit se modrých zubů jen tak někdo nedokáže, ale věřte mi, Toph ano.

Obnovím si schránku s doručenou poštou – kdyby náhodou – ale nic nového se neobjeví. U počítače sedím už pár hodin, protože jsem čekala, až přijde Bridge ze školy. Jsem ráda, že mi napsala. Z nějakého důvodu jsem si přála, aby mi napsala jako první. Možná jsem chtěla, aby si myslela, že jsem tak šťastná a zaneprázdněná, že nemám ani čas pokecat. Přitom ve skutečnosti jsem smutná a sama.

A mám hlad. Moje mini lednička je prázdná.

Večeřela jsem v kafetérii, ale znovu jsem se vyhnula frontě na hlavní jídlo a nacpala se dalším chlebem, jediným, co tam ještě zbyl. Možná mi ráno St. Clair zase objedná snídani. Nebo Meredith. Vsadím se, že by to udělala.

Odpovím Bridge, vyprávím jí o svých nových něco jako kámoších, o úžasný kafetérii s jídlem jako z restaurace a o obrovským Pantheonu dole v ulici. Ani si to neuvědomím a popíšu jí St. Clairu a taky se zmíním o tom, jak se na fyzice nahnul přes Meredith, aby si ode mě půjčil tužku, zrovna ve chvíli, kdy *professeur* Wakefield určoval dvojice pro laborky. Učitel si tak myslel, že St. Clair sedí vedle mě, a teď je můj partner pro laborky na CELÝ ROK.

Což byla ta nejlepší věc, co se za celý ten den stala.

Řeknu Bridge taky o záhadným předmětu Život, La Vie,

protože jsme o něm spekulovaly celý léto. (Já: „Vsadím se, že se bude debatovat o teorii velkého třesku a o smyslu života.“ Bridge: „Ty brdo, nejspíš vás budou učit techniky dechání a jak přeměnit jídlo v energii.“) Všechno, co jsme dneska dělali, bylo, že jsme tiše seděli a pracovali na domácích úkolech.

Škoda.

Já jsem tu dobu strávila tak, že jsem začala číst první román, co nám zadala učitelka angličtiny. Pokud mi ještě nedošlo, že jsem ve Francii, tak teď už jo. Protože v *Koření vášně* je sex. SPOUSTA sexu. Touha ženy tam doslova zapálí barák a její nahý tělo pak hodí voják na koně a pak, jak klušou pryč, si to úplně drsně rozdávají. Tohle by mě v žádném případě v našem puritánském kraji číst nedali. To nejerotičtější, co jsme tam kdy měli, bylo *Šarlatový písmeno*.

O týchle knize musím říct Bridge.

Když e-mail dopišu, je skoro půlnoc, ale na chodbě je pořád hluk. Třetáci a čtvrtáci tu mají hodně svobody, protože se předpokládá, že jsme dost rozumní, abychom se ovládali. Já jsem, ale o svých spolužácích mám velký pochyby. Kluk na druhý straně chodby má z plechovek od piva už vyrovnanou pyramidu před dveřma, protože v Paříži mají šestnáctiletí povolený pití vína a piva. Abyste dostali tvrdý alkohol, musí vám být osmnáct.

Ne že *ten* bych kolem už taky neviděla.

Zajímalo by mě, jestli mámu napadlo, když s tímhle souhlasila, že pro mě bude legální se namazat. Když se o tom zmínili na povinném orientačním semináři, vypadala dost překvapeně a já pak u večere dostala dlouhou přednášku o zodpovědnosti. Ale neplánuju, že se ožeru. Pivo mi vždycky smrdělo jako moč.

Na vrátnici se střídá několik pracovníků, ale jenom jeden z nich v kanceláři v Résidence skutečně bydlí. Jmenuje se Nate a má byt na prvním patře. Je na postgraduálu na nějaký zdejší univerzitě. SOAP mu musí hodně platit, aby tu žil s náma.

Natovi je asi dvacet a je malý, bledý a má holou hlavu. Po tomhle to bude znít divně, ale ve skutečnosti je přitažlivý. Mluví tichým hlasem a vypadá jako ten typ kluka, co by uměl dobře poslouchat, ale z jeho tónu vyzraňuje odpovědnost a dává tak najevo, že s ním není moc radno si zahrávat. Mým rodičům se strašně líbil. U dveří má taky zásobník na kondomy.

Zajímalo by mě, jestli si ho rodiče všimli.

Prváci a druháci jsou v jiný budově. Mají pokoje po dvou, poschodí rozdělená podle pohlaví a tuny dozoru. Taky pro ně platí zákaz vycházení. Pro nás ne. Musíme se jen podepsat do knihy pokaždý, když večer odcházíme a přicházíme, aby Nate věděl, že jsme ještě naživu. Jo jo. Jsem si jistá, že tenhle jeho přístup ještě nikdo nikdy nezneužil.

Dovleču se na konec chodby k záchodům. Postavím se do fronty – vždycky je tam fronta, dokonce i o půlnoci – za Amandu, tu holku, co u snídaně útočila na St. Claira. Ušklíbne se nad mýma vybledlýma džínama a vintage tričkem s rozmáčkutým pomerančem.

Nevěděla jsem, že bydlí na mém poschodí. Super.

Nemluvíme. Prstama přejíždím po květovaném vzoru tapety. Résidence Lambert je podivný mix pařížské rafinovanosti a praktičnosti náctiletých. Světlo z křišťálových lamp dává chodbám internátu zlatavou záři, ale uvnitř našich pokojíků bzučí zářivky. Podlahy jsou z naleštěného tvrdého dřeva, ale leží na nich tuctový koberečky. Společenskou místnost zdobí čerstvý květiny a Tiffanyho lampy, ale z židlí jsou ošuntělý milostný sedátka a do stolů jsou vyryté iniciály a sprostárny.

„Tak ty jsi teda novej *Brandon*,“ řekne Amanda.

„Prosím?“

„Brandon. Číslo dvacet pět. Loni ho vyrazili ze školy. Jeden učitel mu našel v batohu *koks*.“

Znovu si mě prohlídne a zamračí se. „*Odkud vůbec seš?*“

Jenže já vím, na co se ptá ve skutečnosti. Chce vědět, proč na tohle místo vybrali někoho, jako jsem já.

„Z *Atlanty*.“

„Ó,“ řekne. Jako by to vysvětlovalo můj naprostý a dokonalý buranství. Ať si trhne! Je to jedno z největších měst v Americe.

„U snídaně jste ty a *St. Clair* vypadali dost *přátelsky*.“

„Ech.“ Cítí se ohrožená?

„Na tvém místě bych si žádný naděje nedělala,“ pokračuje.

„Ani ty nejseš dost pěkná, abys ho mohla ukrást jeho holce. Ty spolu zůstanou *navěky*.“

To měl být kompliment? Nebo ne? To, jak zdůrazňuje slova, mi fakt začíná lízt na nervy. (Na *nervy*.)

Amanda předstírá otrávený zívnutí. „*Zajímavý vlasy*.“

Rozpačitě se jich dotknu. „*Dík*. Odbarvila mi je kámoška.“

Bridge mi ten široký pruh do tmavě hnědých vlasů udělala teprve minulý týden. Normálně si ho nechávám zastrčený za pravým uchem, ale dneska večer ho mám v *culíku*.

„*Tobě se to líbí?*“ zeptá se Amanda. V obecný řeči všech mrch to znamená *Podle mě je to šeredný*.

Spustím ruku. „*Jo*. Proto jsem si to nechala udělat.“

„*Víš*, já bych si je takhle dozadu nestahovala. Vypadáš jako nějakéj *skunk*.“

„*Aspoň jako skunk nesmrdí*.“ *Rashmi* se objeví hned za mnou. Byla u *Meredith* na návštěvě, slyšela jsem jejich tlumený hlasy přes zeď. „*Báječnej parfém, Amando*. Příště ho použij o něco víc, nejsem si jistá, jestli tě můžou v *Londýně* cítit.“

Amanda zavrčí: „Pěkný brejle.“

„Dobrej pokus,“ pronese Rashmi chladně, ale všimnu si, že si je stejně upraví. Její nehty jsou ocelově modrý, ve stejným odstínu jako obroučky. Otočí se na mě.

„Bydlím o dvě patra výš, pokoj 601, kdybys něco potřebovala. Uvidíme se na snídani.“

Takže není pravda, že mě nemá ráda! Nebo možná jen Amandu nesnáší víc. Každopádně jsem jí vděčná a na její vzdalující se postavu zavolám pozdrav na rozloučenou. Zamává rukou a zamíří ke schodišti. Zrovna, když z něj schází Nate, který se k nám přiblíží svým tichým, přátelským způsobem.

„Jdete brzy do postele, dámy?“

Amanda se sladce usměje. „Samozřejmě.“

„Skvělý. Mělas pěkněj první den, Anno?“

Je fakt zvláštní, že tady už každý zná moje jméno.

„Jo. Díky, Nate.“

Pokývá hlavou, jako bych právě řekla něco, co stojí za zamyšlení, pak nám popřeje dobrou noc a zamíří ke klukům, co se poflakují na druhý straně chodby.

„Nesnáším, když tohle dělá,“ řekne Amanda.

„Co dělá?“

„Kontroluje nás. To je ale *kretén*.“

Dveře od záchodu se otevřou a drobná červená hlavička vymanévruje kolem Amandy, která tam stojí jako Královna prahu. Ta holka musí být ze třetího. Z kruhu stolů v angličtině pro čtvrtáky si ji nepamatuju.

„Ježiš, spadlas dovnitř nebo co?“ zeptá se Amanda.

Bledá holka najednou zrudne v obličejí.

„Byla jen na věcku,“ řeknu.

Amanda odpluje po dlaždicích a její chlupatý fialový pantofle jí přitom zaplácají o paty. Práskne dveřma.

„Vypadá to snad, že mě to zajímá? *Skunčí holko?*“

kapitola šestá

Jeden týden ve škole a v přepychový mezinárodní výuce jsem až po kolena.

V učebních osnovách *professeur* Coleové chybí obvyklý Shakespeare a Steinbeck, místo toho se zaměřujeme na přeložený díla. Každý ráno vede diskuzi o *Koření vášně*, jako bychom byli knižní klub a ne nějaká nudná, povinná hodina.

Takže anglina je super.

Na druhý straně, moje učitelka frániny je úplně jasně negramotná. Jak jinak vysvětlit, že i přes název naší učebnice – Francouzština pro začátečníky – trvá *professeur* Gilletová na tom, že máme mluvit jenom francouzsky? Navíc mě vyvolává dvanáctkrát za den. Nikdy neodpovím správně.

Dave jí říká madam Gilotina. To je taky super.

Chodil k ní už minulý rok, což by mohlo pomoci, ovšem ne zas *tak moc*, jelikož propadl. Dave má rozčuchaný vlasy a našpulený rty a je tak podivně pihovatě opálený. Musí po něm jet dost holek. Chodí se mnou taky na děják. Mám ho s třetáka, protože čtvrtáci probírají vládní systém a ten jsem už měla.

Tak sedím mezi Davem a Joshem.

Josh je ve třídě tichý a rezervovaný, ale venku má podobný humor jako St. Clair. Je snadný pochopit, proč jsou tak dobří kámoši. Meredith říká, že se navzájem zbožňují. Josh obdivuje St. Clairovo vrozené charisma a St. Clair zase Joshův úžasný umělecký talent. Joshe vidím jen zřídka bez kreslicího pera nebo skicáku. Jeho práce jsou neuvěřitelné – tlustý tučný tahy a malinký dokonalý detaily – a má věčně zamazaný prsty od inkoustu.

Nejpozoruhodnějším znakem mého nového vzdělávání je ale to, co se děje mimo třídu. O tomhle se žádná lesklá brožurka nezmiňovala. A jde o tohle: studovat na internátní škole je jako žít *uvnitř* střední školy. Nemůžu se dostat ven. Dokonce i když jsem ve svém pokoji, mám uši plný popový hudby, rvaček z prádelny a opilého tancování ze schodiště. Meredith tvrdí, že se to uklidní, jakmile se to třetákům okouká, ale moc na to nespolím.

No nic.

Je pátek večer a Résidence Lambert je vyprázdněná. Mí spolužáci vyrazili do barů a já mám poprvý klid. Když zavřu oči, můžu dokonce uvěřit, že jsem zpátky doma. Až na operu. Operní diva zpívá skoro každý večer v restauraci přes ulici. Na někoho s tak silným hlasem je překvapivě malá. Je to taky jedna z těch ženských, co si holí obočí, a pak si ho tužkou maluje zpátky. Vypadá jako komparz z *Rocky Horror Picture Show*.

Zrovna když se koukám na *Rushmore* z pohodlí své mini postele, zavolá Bridge. Tenhle film proslavil Wese Andersona. Wes je úžasný autor, je skutečně zapojený do každého aspektu produkce, má vlastní výrobní značku rozpoznatelnou v každém snímku – tesklivý a bizarní, chladný a temný. *Rushmore* je jeden z mých nejoblíbenějších filmů. Je to o klukovi, co se jmenuje Max Fischer a kromě spousty jiných věcí je posedlý sou-

kromou školou, ze který ho vyrazili. Jaký by to asi bylo, kdybych byla kvůli SOAP takový blázen jako Max kvůli Rushmore Academy? Tak pro začátek, pravděpodobně bych nebyla sama ve své posteli, namazaná bílým krémem proti pupínkům.

„Aaaaacchhhh jooooo,“ řekne Bridge. „Nenááávidíím je-eee.“

Nedali jí to místo vedoucího sekce v kapele. Což je trapný, protože každý ví, že Bridge je nejtalentovanější bubeník ve škole. Instruktor bicích nástrojů vybral Kevina Quiggleyho, protože si myslel, že děcka z řady bubeníků by Bridge jako vedoucí nerespektovaly – protože je holka.

No tak teď fakt nebudou. Debil.

Takže Bridge nenávidí kapelu a nenávidí instruktora a nenávidí Kevina, což je blbec s neúměrně vysokým egem.

„Jen počkej,“ řeknu. „Brzo budeš příští Meg Whiteová nebo Sheila E. a Kevin Quiggley se bude vychloubat, že tě *kdy*si znal. A pak, až za tebou přijde po nějaký velký show a bude čekat zvláštní zacházení nebo přístup do zákulisí? Ty jen projdeš těsně kolem něj a ani se neohlídneš.“

V jejím hlase uslyším zmožený smích. „Proč žes to odjela, Banano?“

„Protože mám otce magora.“

„Nejčistokrevnějšího, ty brdó.“

Kecáme až do tří do rána, takže se vzbudím až po obědě. Oblíknou se ve spěchu, aby mi nezavřela kafetérie. O sobotách a nedělích je otevřená jen na brunch. Když dorazím, je tam ticho, ale Rashmi, Josh a St. Clair sedí u svého obvyklého stolu.

Znervózním. Celý týden si mě dobírají, protože se vyhejbám všemu, co vyžaduje objednání. Vymlouvala jsem se („Na hovězí jsem alergická“, „Nic nechutná líp než chleba“, „Ravioli se přeceňují“), ale věčně tomu utíkat nemůžu. U pultu je

dneska zase monsieur Boutin. Seberu ták a zhluboka se nadechnu.

„*Bonjour*, ehm... polévka? *Supa? S'il vous plaît?*“

„Dobrý den“ a „děkuji“. V naději, že mi Francouzi odpustí, jak jim przním zbytek jejich nádhernýho jazyka, jsem se nejdřív naučila zdvořilosti. Ukážu na kotel s červenooranžovou polívkou. Dýňová, myslím. Voní to báječně, jako šalvěj a podzim. Je začátek září a venku je pořád teplo. Kdy přichází do Paříže podzim?

„Ach! *Soupe*,“ opraví mě monsieur Boutin laskavě.

„Sí, *soupe*. Teda *oui. Oui!*“ Rozhoří se mi tváře. „A, ehm, to ehm – toto jako salát s kuřetem a zelenýma fazolkama?“

Monsieur Boutin se zasměje. Je to veselý smích, jako když se Santa Klaus popadá za břicho. „Kuře a *haricots verts, oui*. Vité, muzeté mluvit anglický na mně. Ja rozumím móc dobré.“

Zrudnu jako rak. Jistě, že v americký škole mluví anglicky. A já jsem pět dní přežívala na stupidních hruškách a bagetách. Podá mi misku s polívkou a talířek s kuřecím salátem. Při pohledu na teplý jídlo mi zaškrundá v břiše.

„*Merci*,“ řeknu.

„*De rien*. Radó se staló. A duřám, že uz nebudete vyhybát se mně a budete jíst!“ Položí si ruku na srdce, jako by ho měl zlomený. Usměju se a zavrtím hlavou, že ne. To zvládnú. To zvládnú. To zvl...

„TAK TO NEBYLO TAK HROZNÉ, CO, ANNO?“ zahu-láká na mě St. Clair z druhé strany kafetérie.

Rychle se otočím, s rukou staženou k tělu mu ukážu prostředník a douřám, že mě monsieur Boutin nevidí. St. Clair se zazubí a ukáže mi britskou verzi, pěst s dvěma prsty do V. Monsieur Boutin si za mnou dobrácky pomlaskává. Zaplatím za jídlo a jdu si sednout vedle St. Claira.

„Dík. Zapomněla jsem, jak se Angličani posílají někam. Příště ti to ukážu správně.“

„Bylo mi potěšením. Vždycky rád poučím.“

Má na sobě to samý co včera, džíny a ošuntělý triko s postavou Napoleona. Když jsem se ho na něj ptala, řekl mi, že Napoleon je jeho hrdina.

„Ne proto, že by to byl charakter, chápej. Byl to kretén. Ale prťavý kretén, zrovna jako já.“

Zajímalo by mě, jestli spal u Ellie. Proto se nejspíš nepřevlíkl. Každý večer nasedá na *métro* a jede k ní na kolej a tam pak vždycky někam zajdou. Rashmi a Meredith to rozčiluje, protože to vypadá, jako by si Ellie myslela, že už teď pro ni nejsou dost dobrý.

„Víš, Anno,“ řekne Rashmi, „většina Pařížanů anglicky rozumí. Nemusíš se tak stydět.“

Jo. Dík, že mi to říkáš až teď.

Josh si dá ruce za hlavu a s židlí se zakloní dozadu. Vyhrnou se mu přitom rukávy a odhalí tak tetování s lebkou a překříženýma hnátama nahoře na pravý paži. Podle tlustých tahů bych řekla, že je to jeho vlastní výtvor. Oproti jeho světlý kůži je černý inkoust dost kontrastní. Je to parádní tetování, i když na jeho dlouhý, vyzáblý ruce působí trochu komicky.

„To je fakt,“ řekne. „Já umím sotva pár slov, a jakž takž se domluví.“

„Tím bych se zrovna nechlubila.“ Rashmi nakrčí nos a Josh se s židlí zhoupne dopředu, aby ji na něj políbil.

„Kristepane, už zase.“ St. Clair se poškrábe na hlavě a podívá se jinam.

„To byli vždycky tak hrozí?“ zeptám se tichým hlasem.

„Ne. Minulý rok to bylo horší.“

„Jejda. Jsou spolu už dlouho, co?“

„Éhm, od minulé zimy?“

„Docela doba.“

Pokrčí rameny a já ztichnu. V duchu se ptám, jestli chci vědět odpověď na svou další otázku. Nejspíš ne, ale zeptám se i tak.

„Jak dlouho spolu chodíte, ty a Ellie?“

St. Clair se na chvíli zamyslí. „Asi rok, myslím.“

Usrkne si z kafe – vypadá to, že ho tady pije každý – a pak s hlasitým BUCH praští hrnkem o stůl, až se Rashmi a Josh leknou.

„Ó, pardón,“ řekne. „Nevyrušilo vás to?“

Otočí se ke mně a v zoufalství široce otevře své hnědé oči. Dech se mi zastaví. Dokonce i když je naštvaný, je krásný. S Tophem se to nedá vůbec srovnat. St. Clair je jiný typ atraktivního kluka, je jako několik různých druhů dohromady.

„Změňme téma.“ Ukáže na mě prstem. „Myslel jsem, že krásky z jihu by měly mluvit nějakým jižanským přízvukem.“

Zavrtím hlavou. „Jenom, když mluvím s mámou. Pak to k tomu sklouzne, protože ona ho má. Většina lidí v Atlantě mluví bez přízvuku. Je to dost velký město. Vlastně dost lidí mluví jako gangsteři,“ zavtipkuju nakonec.

„Jéminkote,“ odpoví svou slušnou angličtinou.

Vyprsknu červenooranžovou polívku na stůl. St. Clair se zasměje, překvapeně jako že ha-ha, a já se směju, bolestivě, až mám křeče v břiše. Podá mi ubrousek, abych si otřela bradu.

„Jémin. Kote,“ zopakuje obřadně.

Zakašlu. „Tohle nikdy nepřestávej říkat, prosím. To je...“ zajíknu se. „Příliš.“

„To jsi neměla říkat. Teď si to budu muset schovat na speciální příležitost.“

„Narozeniny mám v únoru,“ zasípám přiškrceně v kašli. „To si, prosím tě, pamatuj.“

„A já měl ty svoje včera,“ řekne.

„Ne, tos neměl.“

„Ano. Měl.“

Utírá zbytky mého vyprsknutého oběda z desky stolu. Pokusím se vzít pár ubrousků, abych to vyčistila sama, ale odežene mě.

„To je fakt,“ řekne Josh. „Já zapomněl, chlape. Všechno opožděný nejlepší.“

„Neměls fakt narozeniny, že ne? To bys něco řekl.“

„Nekecám. Včera mi bylo osmnáct.“ Pokrčí rameny a hodí ubrousek na svůj prázdný tác. „Doma nejsme moc na dorty a slavnostní kloboučky.“

„K narozeninám ale musíš mít dort,“ řeknu. „To je pravidlo. To je to nejlepší.“

Pamatuju si na dort se *Star Wars*, který jsme já, mamka a Bridge udělaly loni v létě pro Seana. Byl limetkově zelený a měl tvar jako Yodova hlava. Bridge koupila dokonce cukrovou vatou na chlupy do jeho uší.

„Přesně kvůli tomuhle o tom nikdy nemluví, víš?“

„Včera večer jsi ale dělal něco speciálního, že jo? Vzala tě Ellie někam?“

Zvedne kafe, ale pak ho zase odloží, aniž by se z něj napil.

„Moje narozeniny jsou den jako každý jiný. Nepotřebuju dort, přísahám.“

„Oukej, oukej. Fajn.“ Zvednu ruce, jakože se vzdávám. „Nebudu ti přát všechno nejlepší. Ani šťastnej opožděnej pátek.“

„Šťastný pátek mi popřát můžeš,“ usměje se zase. „Proti pátkům nic nemám.“

„Když už jsme u toho,“ řekne ke mně Rashmi. „Proč jsi s náma včera večer nešla ven?“

„Měla jsem plány. Se svou nejlepší kámoškou Bridgette.“

Všichni tři na mě zírají a čekají na podrobnější vysvětlení.

„Telefonní plány.“

„A v týdnu jsi venku byla?“ zeptá se St. Clair. „Vyšla jsi vůbec z kampusu?“

„Jasně.“ Protože musím. Abych se dostala do dalších částí kampusu.

St. Clair nadzvedne obočí. „Ty jsi taková lhářka.“

„Tak abychom si rozuměli.“ Josh si dá ruce do modlící pozice. Jeho prsty jsou útlé, tak jako zbytek jeho těla, a na jednom ukazováku má kaňku od černýho inkoustu. „V Paříži seš už celý tejdén a ještě jsi neviděla město? Ani jeho část?“

„Minulej víkend jsem se byla projít s našima. Viděla jsem Eiffelovku.“ Z dálky.

„S rodiči, skvělé. A jaké máš plány na dnešní večer?“ zeptá se St. Clair. „Snad praní prádla? Drhnutí sprchy?“

„Hele. Drhnutí se nesmí podceňovat.“

Rashmi svráští čelo. „Co budeš jíst? Kafetérie bude zavřená.“

Její zájem mě dojíhá, ale všimnu si, že mě nezve, abych se k ní a Joshovi připojila. Ne že bych s nima teda ven jít chtěla. Co se týče večere, naplánovala jsem si okružní jízdu po prodejních automatech na intru. Nejsou sice tak dobře zásobený, ale to půjde.

„To mě taky napadlo,“ řekne St. Clair, když neodpovídám. Zavrtí hlavou. V jeho tmavých rozčuchaných vlasech je dneska pár kudrlinek. Skoro mi to bere dech, fakticky. Kdyby byla nějaká vlasová olympiáda, St. Clair by rozhodně vyhrál, ani by se nemusel namáhat. Deset bodů. Zlatá medaile.

Pokrčím rameny. „Je to teprve tejdén. O nic nejde.“

„Projděme si ještě jednou fakta,“ řekne Josh. „Tohle je tvůj první víkend pryč z domova?“

„Ano.“

„Tvůj první víkend bez rodičovskýho dozoru?“

„Ano.“

„Tvůj první víkend bez rodičovského dozoru v Paříži? A ty ho chceš strávit u sebe na pokoji? Sama?“ Vymění si s Rashmi lítostivý pohledy. Podívám se na St. Claira a hledám oporu, ale zjistím, že na mě zírá s hlavou nakloněnou na stranu.

„Co je?“ zeptám se podrážděně. „Mám polívku na bradě? Zelenou fazolku mezi zubama?“

St. Clair se sám pro sebe usměje.

„Líbí se mi ten proužek,“ řekne nakonec. Natáhne se a jemně se ho dotkne. „Máš perfektní vlasy.“

kapitola sedmá

Párty lidi opustili intr. Přezvykují svačinky z prodejních automatů a aktualizují si webovou stránku. Doteď jsem ochutnala: tyčinku Bounty, což je ve skutečnosti úplně stejná věc jako Mounds, a pytlík s madlenkami, dortíkama ve tvaru mušle, který byly okoralý a dostala jsem z nich žízeň. Společně mi zvýšily hladinu cukru na dostatečnou pracovní úroveň.

Jelikož nemám žádný nový film, ke kterému bych mohla napsat kritiku na Femme Film Freak (protože jsem odříznutá od všeho, co je na Americe dobrý, čistý a úžasný – kina), hraju si s grafickou úpravou. Vytvořit nový banner. Upravit starou recenzi. Večer mi napíše Bridge:

Včera večer jsem šla s Mattem a Cherrie M (hetérou) do kina. A hádej co? Ptal se na tebe Toph!!! Řekla jsem mu, že se máš super, ALE že se FAKT těšíš, až přijedeš v prosinci. Myslím, že tu narážku pochopil. Chvilí jsme se bavili o jeho kapele (furt žádný vystoupení, samozřejmě), jenže Matt se celou dobu ksichtil, takže jsme

museli jít. Víš, co si o Tophovi myslí. JO! Cherrie se nás snažila přemluvit, abysme šli skouknout novéj doják tvýho táty. JÁ VÍM.

Seš na prd. Pojed' domů.
Bridge

Hetéra. Svobodná kurtizána ve starověkém Řecku. Ano! To je celá Cherrie. Jen doufám, že mě Bridge nevyličila jako příliš zoufalou, přestože toužím po tom, aby mi Toph poslal mail. A nemůžu uvěřit, že ho Matt pořád nesnáší, i když už spolu nechodíme. Toph má rád každý. Teda, někdy štve manažery, protože má sklon zapomínat pracovní rozpis a po telefonu se omlouvá kvůli nemoci.

V naději, že se objeví slova jako *Toph říká, že je do tebe šíleně zamilovanéj a že počká na věky*, si znovu přečtu její e-mail. Takový štěstí nemám. Tak si projíždím svý oblíbený diskuzní fórum, abych si přečetla, co se říká o tátově novým filmu. Navzdory těžkým prachům, který film kasíruje, nejsou recenze na *Rozhodnutí* zrovna pozitivní. Jeden pravidelný účastník diskuze, clockworkorange88, píše tohle: *Je to naprostá pitomost. Jedna velká kravina. Hovadina asi tak na úrovni běhu kilometru a půl v červenoci v kožených kalhotech.*

To zní docela přesně.

Chvilí nato mě to už nudí a vyhledám si něco o *Koření vášně*. Než se dám do psaní eseje, chci se ujistit, že mi nic neuniklo. Má se to odevzdávat až za dva týdny, ale právě teď mám spoustu času. Jako každý večer.

Bla bla bla. Nic zajímavýho. A zrovna se chystám zkontrolovat si ještě jednou e-mail, když na obrazovce vyskočí tenhle úryvek: *Žár je v celém románu symbolem sexuální touhy. Tita může*

kontrolovat žár ve své kuchyni, avšak oheň uvnitř jejího těla má sílu jak posilující, tak i zničující.

„Anno?“ Někdo zaklepe na moje dveře a já leknutím vyskočím ze židle.

Ne. Ne někdo. St. Clair.

Na sobě mám starý triko s Mayfieldský mlíkárnou ozdobený žlutohnědým logem s krávou a sytě růžový flanelový spodky od pyžama, posetý obrovským jahodama. A nemám ani podprsenku.

„Anno, já vím, že tam jsi. Vidím světlo.“

„Vydrž vteřinu!“ vyhrknu. „Hned jsem u tebe.“

Sáhnu po své černé mikině s kapucí, a než otevřu trhnutím dveře, zapnu krávy přes obličej zip.

„Čausorrynezlobse. Pojď dál.“

Nechám dveře dokořán, ale St. Clair v nich chvíli postává a jen na mě zírá. Nevím přesně, jak se tváří. Pak se uličnicí rozesměje.

„Pěkné jahody.“

„Zmlkni.“

„Ne, myslím to vážně. Roztomilé.“

A i když asi ne dost roztomilý, aby si myslel, že chce opustit svou přítelkyni a začít chodit se mnou, něco se ve mně zatřepotá. To ta „posilující a zničující síla“, kterou znala tak dobře Tita de la Garza. St. Clair se postaví do středu mého pokoje. Poškrábe se na hlavě a přitom se mu na jedné straně vytáhne tričko. Odkryje se mu tak kousek obnaženého břicha.

Pffuuu! Zažehne se můj vnitřní oheň.

„Tady je to fakt... éhm... čistě,“ řekne.

Pššš! Požár uhašen.

„Jo?“

Vím, že mám pokoj uklizený, ale ještě jsem si ani nekoupila čisticí prostředek na okna. Kdokoliv moje okna naposledy umýval, vů-

bec netušil, jak se to dělá. Správně se má pokaždý stříknout jen trošičku čisticího prostředku. Většina lidí toho vystříkne moc najednou a pak to steče do rohů, což se těžko suší a zůstávají po tom čmouhy nebo vlákna...

„Jo. Skoro až hrozivě.“

St. Clair se prochází po místnosti a zvedá věci a zkoumá je přesně tak, jak jsem to dělala já v pokoji Meredith. Prohlíží si sbírku figurek banánů a slonů, kterou mám vystavenou v řadě na toaletním stolku. Vezme do ruky jednoho skleněného slona a tázavě nadzvedne obočí.

„To je moje přezdívka.“

„Slon?“ Potřese hlavou. „Promiň, to nechápu.“

„Anna Oliphantová. ‚Banana Elephant‘. Sbírá je pro mě moje kámoška a já pro ni zase sbírám modýlky mostů a sendvičů. Ona se jmenuje Bridgette Saunderwicková, říkám jí Bridge, jako most,“ dodám.

St. Clair odloží skleněného slona a očima bloumá po mým psacím stole.

„A to ti může říkat Slone kdokoliv?“

„Je to Banana Elephant. A ne. Rozhodně nemůže.“

„Promiň,“ řekne. „Ale ne za to.“

„Za co? Proč?“

„Rovnáš všechno, co položím.“ Kývne k mým rukám, které právě upravují slona. „Nebylo ode mě slušné sem přijít a sahat ti na věci.“

„To je oukej,“ řeknu rychle a nechám figurku figurkou. „U mě můžeš šahat, na co chceš.“

St. Clair ztuhne. Než si uvědomím, co jsem právě řekla, všimnu si, jak mu po obličejí přeběhne pobavený úsměv. *Takhle* jsem to zrovna nemyslela.

Ne že by to *tak* bylo tak špatný.

Mám ale ráda Topha a St. Clair má holku. A i kdyby byla

situace jiná, pořád je tu Mer, která si na něj dělá nárok. Tohle bych jí nikdy neudělala po tom, jak ke mně byla hned první den milá. A druhý den taky. A všechny další dny tohoto týdne.

Kromě toho je to jen obyčejný atraktivní kluk. Neměla bych se tím vůbec vzrušovat. Ulice Evropy jsou přece plný krásných kluků, správně? Kluků se správnou životosprávou a slušivým účesem a stylovým kabátem. Ne že bych zatím viděla někoho alespoň vzdáleně tak dobře vypadajícího, jako je monsieur Étienne St. Clair. Ale i tak.

Odvrátí ode mě obličej. Je to jen má představa, nebo je fakt v rozpacích? Ale proč by se měl stydět? To já kecám blbosti.

„Tohle je tvůj kluk?“ Ukáže na tapetu mého počítače, na který jsme já a mí spolupracovníci. Ta fotka byla vyfocena před půlnočním uvedením nejnovějšího filmového ztvárnění fantasy románu. Většina z nás je oblečená jako elfové nebo čarodějové. „Ten se zavřenýma očima?“

„COŽE?“ Myslí si, že bych chodila s klukem jako je *Herkules*?

Herkules je asistent manažera. Je o deset let starší než já a, ano, to je jeho skutečné jméno. A i když je sladký a o japonských hororech toho ví víc než kdokoli jiný, má taky culík.

Culík.

„Dělám si srandu, Anno. Tenhle ten. S kotletami.“ Ukáže na Tophu, důvod, proč tu fotku tak miluju. Máme k sobě obrácené hlavy a tajemně se usmíváme, jako bychom sdíleli nějaký soukromý žert.

„Ó. Uch... ne. Ne tak docela. Toph byl teda můj skoro-kluk. Odjela jsem, než...“ Jsem tak nesvá, že se mi vytratí hlas. „Než se mohlo něco stát.“

St. Clair neodpoví. Po chvíli trapného ticha si dá ruce do kapes a zhoupne se na podrážkách.

„Postarat se o každého.“

„Co?“ leknu se.

„*Tout pourvoir*.“ Kývne směrem k polštáři na mojí posteli. Nad obrázkem jednorozce jsou tam vyšitý tyhle slova. Byl to dárek od mých prarodičů a citát a znak patří rodu Oliphantových. Můj děda se do Ameriky, kde si vzal mou babičku, odstěhoval už dávno, ale pořád je věrný všemu, co je skotský. Pořád mně a Seanymu kupuje věci ozdobený rodovým tartanem (modrozeleně kostkovaným s černobílýma proučkama). Například můj přehoz přes postel.

„Jo, já vím, co to znamená. Ale jak to, že to víš ty?“

„*Tout pourvoir*. To je z francouzštiny.“

Skvělý. Heslo rodu Oliphantových, který mi už od malička vtloukali do hlavy, je vlastně z FRANCOUZŠTINY a já o tom neměla ani páru. Díky, dědo. Jako bych nevypadala už dost pitomě. Jak jsem ale asi mohla tušit, že skotský citát může pocházet z francouzštiny? Myslela jsem, že Skotové Francouze nesnášejí. Nebo nesnášejí jen Angličany?

Uf, já nevím. Vždycky jsem si myslela, že je to z latiny nebo z nějakýho jinýho mrtvýho jazyka.

„Tvůj brácha?“ St. Clair ukáže nad mou postel, na jediný obrázek, který jsem pověsila. Seany se šklebí do objektivu a ukazuje přitom na jednu z želv, který moje máma zkoumá a která na fotce natahuje krk a chce mu ukousnout prst. Máma připravuje studii o celoživotních reprodukčních zycích u želv kajmanek a několikrát do měsíce navštěvuje svůj chov v řece Chattahoochee. Můj bráška tam chodí strašně rád s ní, já radši dávám přednost bezpečí našeho domu. Kajmanky jsou *zákeřný*.

„Jo. To je Sean.“

„To je na rodinu s tartanovými přehozy trochu moc irské.“

Usměju se. „To je něco jako bolavý místo. Mojí mámě se to jméno strašně líbilo, akorát že děda – táta mého táty – málem

umřel, když to slyšel. Přál si místo toho Malcolma nebo Ewana nebo Dougala.“

St. Clair se zasměje. „Kolik mu je?“

„Sedm. Chodí do druhý třídy.“

„To je velký věkový rozdíl.“

„No, on byl buď nehoda, nebo poslední pokus o záchranu krachujícího manželství. Nikdy jsem se neodvážila zeptat, co z toho.“

Jejda. Nemůžu uvěřit, že jsem to právě vybreptla.

Posadí se na okraj mojí postele.

„Vaši jsou rozvedení!“

Postávám u židle poblíž stolu, protože si nemůžu sednout vedle něj na postel. Možná, až si zvyknu na jeho přítomnost, tak se k takovému odvážnému činu odhodlám. Zatím ale ne. „Jo. Táta odešel půl roku po narození Seana.“

„To je mi líto.“ A vsadím se, že to myslí vážně. „Naši žijí odděleně.“

Zachvěju se a zkřížím ruce, přičemž dlaně si zastrčím pod paže.

„Tak to je mi taky líto. To je na prd.“

„To je dobrý. Můj otec je bastard.“

„Můj taky. Naprostej, jak nás mohl opustit, když byl Seany ještě mimino? Přesně to udělal. A může i za to, že tvrdnu tady. V Paříži.“

„Já vím.“

Vi?

„Řekla mi to Mer. Ale garantuju ti, že můj otec je horší. Bohužel je tady v Paříži on, zatímco moje máma je sama, tisíce kilometrů daleko.“

„Tvůj táta žije tady?“ Jsem překvapená. Víím, že má tátu Francoize, ale nedokážu pochopit, jak může někdo poslat své dítě na internát, když přitom žije ve stejném městě. To nedává smysl.

„Vlastní tady jednu uměleckou galerii a další v Londýně. Pendluje mezi nimi.“

„Jak často se s ním vídáš?“

„Nikdy, pokud to jde.“ St. Clair je najednou mrzutý a mně dojde, že vlastně ani nevím, proč je tady. Zeptám se ho na to.

„Já jsem ti to neřekl?“ Napřímí se. „Éhm. No. Věděl jsem, že pokud někdo nepřijde a fyzicky tě odtud nevytáhne, sama nikdy nevyjdeš. Takže se jde ven.“

V žaludku mě začne podivně lechtat.

„Dneska večer?“

„Dnes večer.“

„Aha.“ Odmlčím se. „A Ellie?“

Zvrátí se dozadu, takže teď na moji posteli leží.

„Padly nám plány.“ Mávne přitom neurčitě rukou, způsobem, který mi zabraňuje v dalším vyptávání.

Ukážu na svůj spodek od pyžama. „Nejsem na to zrovna oblečená.“

„No tak, Anno. Musíme to skutečně probírat znovu?“

Pochybovačně se na něj podívám a na hlavu mi přilítne polštář s jednorožcem. Hodím ho zpátky a St. Clair se zazubí, sklouzne z postele a vši silou mě tím polštářem pleskne. Natáhnu se po něm, ale než mě ho nechá chytit, ještě dvakrát mě s ním praští. St. Clair se svíjí smíchy a já ho praštím do zad. Snaží se dostat polštář zpátky, ale já se nedám a pereme se, dokud ho nenechá. Jak ho pustí, spadnu celá upocená a v mrákotách na postel.

St. Clair žuchne vedle mě a těžce oddechuje. Leží tak blízko, že mě jeho vlasy ze strany šimrají na obličejí. Skoro se dotýkáme pažemi. Skoro. Snažím se vydechnout, ale už ani nevím, jak se dýchá. A pak si vzpomenu, že nemám podprsenku.

A najednou jsem paranooidní.

„Oukej,“ lapá po dechu. „Tady je“ ... *lap lap*... „plán.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.